

MILJARDRULLNING I FÖRÄLDRAFÖRSÄKRINGEN

Ålderstigna regler gör att man kan vara hemma flera år i sträck

Av Maria Celander

Kostnaderna för föräldraförsäkringen har exploderat de senaste tio åren – från 11 miljarder 2000 till 25 miljarder 2010. En starkt bidragande orsak är att familjer som kommer till Sverige kan ta ut 480 dagars föräldraledighet för vart och ett av sina barn, upp till åtta års ålder. Man kan alltså vara hemma flera år i sträck, utan att ha någon kontakt med det svenska samhället överhuvudtaget.

– Har man flera barn kan dagarna staplas på varandra så att det blir fantastiskt många dagar och många år. Och det var inte tanken eller meningen från början, säger socialminister Göran Hägglund till SVT Agenda.

Hägglund understryker det uppenbara – att föräldraförsäkringen först och främst är tänkt för spädbarn, som ett sätt att hjälpa föräldrar och barn knyta an innan barnet hunnit bli mer självständigt. Eftersom föräldraförsäkringen utformades 1974, finns det anledning att anta att lagstiftaren då inte hade en tanke på att ledigheten skulle kunna tas ut på det sätt som många nyanlända gör i dag.

– Detta innebär att en del personer, framförallt kvinnor, kommer att vara hemma väldigt länge och inte få möjlighet att etablera sig på arbetsmarknaden, säger Hägglund.

– Det kanske inte är bra för

Socialminister Göran Hägglund vill inte kommentera miljardrullningen i föräldraförsäkringen. Foto: Kristdemokraterna

kvinnorna, kanske inte är bra för barnen.

Ett exempel: En familj kommer till Sverige med fyra barn – fem, tre och två år gamla, samt ett spädbarn. Familjen har rätt till 480 dagars föräldraledighet för vart och ett av barnen, upp till åtta års ålder. I praktiken innebär detta att en förälder, oftast kvinnan, i vårt exempel kan vara hemma med barnen i drygt fem år. Under denna tid behöver hon inte

lära sig svenska, söka jobb eller ha någon kontakt med det svenska samhället överhuvudtaget. Problematiken är välkänd av regeringen, och hösten 2011 startades en utredning, AKKA-utredningen, för att kartlägga nyanländas uttag av föräldrapenning ur ett integrationsperspektiv. I delbetänkandet ”Förmån och fälla – nyanländas uttag av föräldrapenning” skriver utredarna: ”Mot bakgrund av föräldraförsäkringens syfte – att under-

lätta för föräldrar att kombinera arbete med vård av barn i samband med barnets födelse eller adoption – framstår den nuvarande utformningen av föräldraförsäkringen som en felkonstruktion. För barn födda utomlands tilldelas föräldrapenningdagarna ”retroaktivt” – förmånen faller ut för sent för att ge föräldrarna möjlighet att vara hemma med barnet under den första tiden i barnets liv. För nyanlända föräldrar ger föräldrapen-

ningen inte heller möjligheter att kombinera arbete med vård av barn, eftersom de ännu inte har en förankring på arbetsmarknaden. I stället kan föräldrapennningen bli en fälla som för vissa nyanlända föräldrar, särskilt kvinnor, minskar möjligheterna att delta i insatser som kan leda vidare till arbete. Vi ställer oss frågande till om detta verkligen kan ha varit lagstiftarens avsikt. Det finns därmed, enligt utredningens samlade bedömn-

ing, skäl att göra förändringar i föräldraförsäkringens regelverk så att risken minskar för att uttag av föräldrapenning för äldre barn försenar nyanlända kvinnors etablering på arbetsmarknaden.”

Utredningen konstaterar att många flyktingar och anhöriginvandrare har svårt att etablera sig på arbetsmarknaden – efter fem år i Sverige har drygt 45 procent av de skyddsbehövande kvinnorna och 25 procent av männen fortfarande aldrig haft ett arbete. Bland anhöriga till dessa är det hälften av kvinnorna och 20 procent av männen som aldrig har arbetat fem år efter invandringen.

Mot bakgrund av detta har regeringen nu avisert förändringar i föräldraförsäkringens utformning. I vårbudgeten 2013 förväntas man bland annat föreslå att 80 procent av föräldradagarna måste tas ut innan barnet är 4 år gammalt. Resterande 20 procent kan tas ut upp till barnets 12-årsdag.

Men samtidigt höjer man redan från årsskiftet föräldraförsäkringens lägstaersättning från 180 kronor till 225 kronor per dag, en höjning som beräknas kosta svenska staten 300 miljoner kronor extra per år. Så om kostnaderna verkligen minskar återstår att se.

Dispatch International har sökt socialminister Göran Hägglund för kommentarer kring miljardrullningen i föräldraförsäkringen, men han har via sin pressekreterare Johan Ingerö avböjt.

Vem är rädd för Sabatina James?

Hennes väg från underkuvad pakistansk flicka till tuff förkämpe för muslimska kvinnor, har kantats av inläsning och mordhot. När Sabatina James ville klä sig som de andra flickorna i Österrike dit familjen flyttat, skrek hennes mor: ”Titta på dig! Du klär dig som en hora. Har du glömt allt du lärde dig i Pakistan?”

Sidan 6

Jeppe Juhl: Jude, känn din fiende

Islamisterna har inga problem med att använda ordet jude när de ska basunera ut sitt hat. Logiken hittar de i Koranen. De heilar och skriker ut sitt dumma hat överallt på Europas gator. Alltmedan de tongivande judarna i Europa, de intellektuella och religiösa, riktar blicken i fel riktning.

Sidan 4

Exklusivt: Dramatiska förändringar i gruppen invandrare

2011 syns dramatiska förändringar i gruppen utrikes födda. För första gången fanns över 100 000 invandrare från länder med lågt HDI (Human Development Index) i Sverige.

De kommer från länder som präglas av politiskt och religiöst förtryck, bristfällig samhällsstruktur, analfabetism, korruption, väpnade konflikter, krig, social upplösning och extrem fattigdom. Exklusivt för Dispatch International har Affe Karlsson tagit fram mycket avslöjande statistik.

Sidan 2

Obamas planer hotar yttrandefriheten

I ett och ett halvt år har Obama-administrationen öppet samarbetat med det islamiska blocket för att försöka driva igenom hädelselagar. Lagar som hotar självaste First Amendment, första tillägget i konstitutionen som garanterar att inga lagar får stiftas som hindrar yttrandefriheten. Vår Washington-korrespondent Diana West berättar om FN-resolutionen 16/18.

Sidan 5

Dagstidningar i fritt fall

Både i Danmark och Sverige rasar dagstidningarnas pappersupplagor. Och utförsbacken tycks bli allt brantare. Värst är det för kvällstidningarna. På tio år har Aftonbladet nästan halverat sin upplaga, och det senaste året noterar tidningen en minskning på drygt 13 procent i pappersform. Konkurrenten Expressen minskade med drygt åtta procent från 2010 till 2011.

Sidan 3

Gangster får asyl i Danmark

Falsk präst med lackskor, pengar och goda förbindelser blir en del av kulturerikningen i Svendborg

Av Lars Hedegaard

Det var en av de historier som får varje kristet hjärta att smälta. Och så blev det också för Helle Frimann Hansen, kyrkoherde i Humble på den danska ön Langeland, när hon 2011 blev kontaktad av en pakistansk asylsökande, som vi kallar Kamal (redaktionen känner till hans riktiga namn).

Muhammed-panik på Ähléns

I de ängsligas land rensas Muhammed-kalendrarna ut efter ett ynka mejl

Av Roger Sahlström

Kränkthet och krypande för minoritetsgrupper, invandrare, islam och muslimer är tidsandan vi lever i. Majoritetssamhället är sedan länge avskaffat till förmån

Kamal berättade att han varit kristen präst i Pakistan och nu var på flykt undan lokala muslimer och imamer som ville döda honom. Han hade flera gånger blivit överfallen och därefter tvingats sälja allt han ägde för att skaffa pengar till biljetten. Först hade han skickat iväg sina barn och sin fru. Han visade fram papper som bevisade att han varit anställd i en kristen kyrka i Islamabad.

Nu ville han göra nytta i Humble och erbjöd sig att arbeta som dödgärvare, klockare och andra udda ting. Det slutade med att Kamal åtog sig att baka

forts. sidan 2

LÅT RASISTERNA TA HAND OM SINA EGNA PROBLEM

Så hanterar Dispatch International sanningen

Av Ingrid Carlqvist och Lars Hedegaard

Nu är vi här: *Dispatch International* – tidningen vars ambition är att berätta om den verklighet som andra medier helst vill sopa under mattan eller bortförklara.

Enligt de flesta tidningsmakare är det omöjligt att starta en tryckt tidning i dessa tider och de som redan finns lever under allt svårare villkor, vilket vi i dag berättar om på annan plats i tidningen.

Pessimisterna präglar en bransch vars framtid ser mörk ut. Nyligen sa en chefredaktör för en av de köpenhamnska dagstidningarna upp sig, med hänvisning till att han inte ville fortsätta satsa på den

döende papperstidningen.

Trots detta tror vi på *Dispatch International*, för vår tidning kommer inte att likna de andra.

Detta vet den övriga pressen mycket väl och det är därför mottagandet av *Dispatch International* har varit allt annat än vänligt. Sedan 30 augusti, dagen då vårt provnummer kom ut, har vi utsatts för en tsunami av beskyllningar om ”rasism” och ”främlingsfientlighet” – i syfte är att avskräcka folk från att köpa eller läsa tidningen.

Var och en som läser *Dispatch* kan

se att det inte finns någon grund för beskyllningarna. Ingen av tidningens medarbetare skulle drömma om att se ner på eller tala illa om människor på grund av deras härkomst eller etniska tillhörighet – vilket ju är definitionen av rasism – och

man kommer aldrig att få läsa rasistiska artiklar i den här tidningen. Däremot förbehåller vi oss rätten att kritisera och

om nödvändigt förlöjliga och håna människor vars hållningar, synpunkter och trosföreställningar vi finner felaktiga eller förkastliga – oavsett var i världen de har sina rötter och oavsett vilken

ideologi, gud eller profet de tillber. Den dag det lyckas anhängare av ett bestämt trossamfund att slippa kritik för att man inte längre får kritisera religioner, kan vi säga farväl till frihet och demokrati.

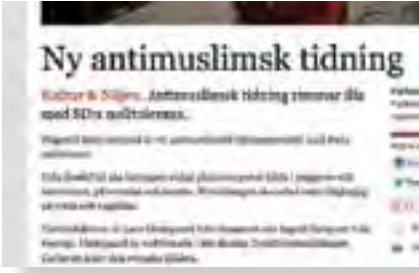
Den högljudda ”rasism”-kampanj som stora och starka svenska medier har dragit igång mot *Dispatch International*, beror alltså inte på att det finns en enda rasist på tidningen utan är ett uttryck för det psykologer kallar projicering. Det vill säga: man beskyller andra för de onda tankar man själv plågas av.

Det påminner om de medeltida munkarna som satt i sina kloster och uppfann helvetets alla straff åt folk som ägnade sig åt olika slags sexuella aktiviteter. Sådan tankar som munkarna

själva var upptagna av dag och natt, men förhindrade att utföra i praktiken.

Så är det också med våra dagars ”antirasister”. De har uppenbart själva rasism på hjärnan och de vet att det är syndigt. Därför måste de förfölja och anklaga andra för rasism – i hopp om att därmed lätta sina egna dåliga samveten.

Dispatch International spelar inte med i denna fars. Låt rasisterna klara sina egna problem. Så tar vi oss an sanningen.

NOTISER

Normmännen fruktar svensk asylpolitik

Förra året kom cirka 9 000 asylsökande till Norge – en bråkdel av det antal som väntas till Sverige under 2013. Hit förväntas 54 000 asylsökande och ovanpå det ska läggas anhängrinvandrare och arbetskraftsinvandrare. Men att så många förväntas söka asyl i Sverige, skrämmar normmännen. – Det vi är mest osäkra på är Sverige, för de får mellan fem och sex gånger så många som vi nuförtiden. Om flera av dessa väljer att komma hit i stället kan det få stor betydelse för antalet här i landet, säger direktör Frode Forfang på Utledningsdirektoratet (UDI) till NRK. Det som oröar honom är att det rekordstora trycket på Sverige kan leda till att många asylsökande drar vidare till Norge. Om flyktingströmmen ökar kraftigt, tror Frode Forfang att flyktingpolitiken kan bli en stor fråga i årets stortingsval. De största grupperna asylsökande i Norge kommer från Somalia, Eritrea och Afghanistan.

Rugbyprästen Pelle Sundelin blev en “hen”

I julhelgen tycktes det som om Skånska Dagbladet skrotat alla manliga och kvinnliga pronomen och ersatt dessa med ”hen”. Nyordningen drabbade prästen Pelle Sundelin, före detta landslagsspelare i rugby med fru och barn, som intervjuades om sitt uppdrag att blåsa nytt liv i Stiftsgården Åkersberga i skånska Höör. Artikel publicerades på julafton, men redan på Anandagen hade alla ”hen” rensats bort och ersatts med han. När *Dispatch International* kontaktade Pelle Sundelin hade han inte läst artikeln och var därför lyckligt ovetande om att han tillskrivits en oklar könsroll. Skånska Dagbladet skyller på ett ”tekniskt missöde”. Under artikeln står nu: ”Denna artikel har nu korrigerats tillbaka till sin korrekta ursprungs-version. Den första publicerade versionen innehöll felaktigheter orsakade av en teknisk bugg.”

Danska väljare sviker regeringen

I en julintervju med det politiska online-magasinet altinget.dk medger Danmarks socialdemokratiska statsminister Helle Thorning-Schmidt att hon begått fel under 2012, men inte ångrar något. Dock ångrar sig många av de danskar som 2011 röstade fram den sittande regeringskoalitionen (Socialdemokraterna, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti och stödpartiet Enhedslisten). I valet fick regeringsblocket 50,2 procent av rösterna, men enligt en mätning som Berlingske Tidende offentliggjorde i december, skulle samma partier nu endast få stöd av 44,4 procent. De borgerliga oppositionspartierna har vuxit från valets 49,7 procent till 55,6 procent. Sämst har det gått för Thorning-Schmidts socialdemokrater och hennes närmast allierade Socialistisk Folkeparti, som förlorat mellan en fjärdedel och en femtedel av sina väljare. Socialdemokraterna stöds nu av 20,1 procent mot 24,8 i valet, medan Socialistisk Folkeparti har mist nästan var tredje väljare (9,2 procent i valet och 6,4 nu). Den stora vinnaren i det borgerliga blocket är Venstre (som trots namnet är ett center-höger-parti), som ökat från 26,7 till 32,4. Även invandringskritiska Dansk Folkeparti noterar en uppgång från 12,3 till 14,2 procent. Bland politiska kommentatorer råder bred enighet om att regeringsblockets katastrofala nedgång främst beror på att Socialdemokraterna och SF utlovade en rad sociala förbättringar som de inte har infriat.

Svensk invandring:

Från akademiker till analfabeter

Gruppen invandrare från länder med "Lågt HDI" passerade 2011 en gräns och blev för första gången fler än 100 000 (104 177 personer).

Av Affe Karlsson

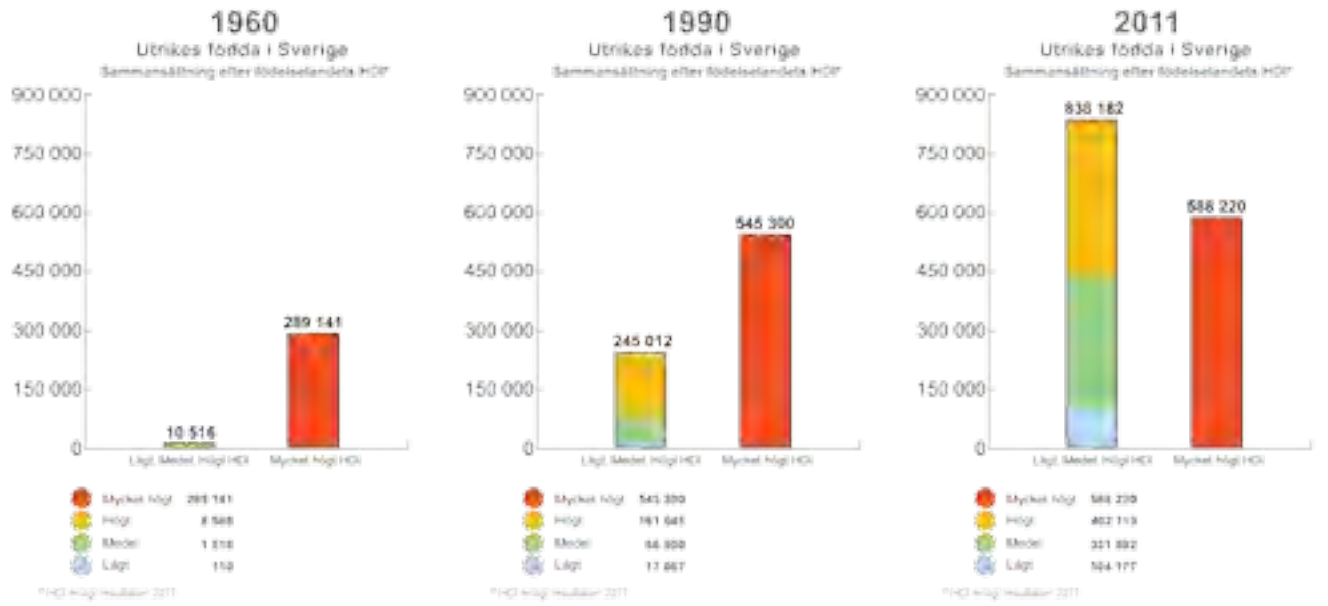
Vem har mest att tillföra Sverige – en somalisk analfabet eller en högtbildad europé? Svaret är givet. Invandring är inget enhetligt begrepp. Vilka länder invandrar kommer ifrån får stora och helt olika konsekvenser för mottagarlandet. Invandring från högt utvecklade demokratiska länder är självklart mer positiv än invandring från utvecklade dysfunctionella länder. Dagens svenska invandring har helt annan karaktär än den första invandringsvågen i modern tid, arbetskraftsinvandringen på 1950- och 60-talen. Den kom i huvudsak från högt utvecklade länder inom samma kulturkrets som Sverige, och den fyllde ett stort och skriande behov av arbetskraft i den svenska industrin.

Skiftet kom omkring 1970 när den socialdemokratiska statsministern Olof Palme drev igenom ”den solidariska flyktingpolitiken” och öppnade Sveriges dörrar för utomeuropeisk invandring. I dag kommer en allt större del av invandrarna från underutvecklade länder som Somalia, Afghanistan och Irak. Hur påverkar det Sverige? HDI (Human Development Index) är ett internationellt etablerat mått på hur

olika länder fungerar. Det är ett index som används av FN för att jämföra välbståndet i olika länder på samma sätt som bruttonationalprodukt (BNP). Men medan BNP fokuserar enbart på materiellt välbstånd anses HDI ge en mer heltäckande bild, eftersom det är en sammanvägning av befolkningens förväntade livslängd, utbildningsnivå och BNP.

- HDI är uppdelat i fyra grupper:
- Mycket högt HDI
 - Högt HDI
 - Medel HDI
 - Lågt HDI

Sverige och de flesta andra länder i Europa har mycket högt HDI. Alla länder förutom de med mycket högt HDI betraktas som länder i utveckling. Både medel HDI och högt HDI kan vara lite vilseledande. Till exempel återfinns Albanien, Rumänien och Azerbajdzjan i gruppen högt HDI. I gruppen lågt HDI återfinns de mest dysfunctionella länderna, till exempel Somalia*, Rwanda, Liberia och Afghanistan. Det är länder som präglas av politiskt och religiöst förtryck, bristfällig samhällsstruktur, analfabetism, korruption, väpnade konflikter, krig, social upplösning och extrem fattigdom. En allt större del av de utrikes födda i Sverige kommer från och är präglade av sådana länder. Det är givetvis mer sannolikt att människor från länder med mycket högt HDI är en tillgång för det land de kommer till, än

att personer från länder med lågt HDI är det.

Utrikes födda i Sverige 1960: Större delen av den utrikes födda populationen i Sverige 1960 var arbetskraftsinvandrare, de flesta från de nordiska länderna. 289 141 personer (96,5 procent) hade sitt ursprung i länder med mycket högt HDI. Resterande 3,5 procent av utrikes födda tillhörde någon av de andra grupperna. De som tillhörde gruppen lågt HDI utgjorde endast 110 personer.

Utrikes födda i Sverige 1990: Trettio år senare syns effekterna av kursändringen i invandringspolitiken tydligt. Gruppen mycket högt HDI utgjorde då 69 procent av den totala utrikes födda populationen. De resterande tre grupperna har ökat från 3,5 procent 1960 till 31 procent 1990. En stor andel av gruppen högt HDI är utrikes födda från före detta Jugoslavien, Turkiet och Iran. Gruppen lågt HDI har ökat från 110 personer 1960 till 17 067 personer 1990.

Utrikes födda i Sverige 2011 2011 kan vi se dramatiska förändringar i gruppen utrikes födda. Invandrare från länder med mycket högt HDI är sedan cirka tio år mindre än de övriga HDI-grupperna. Gruppen invandrare från

länder med lågt HDI passerade 2011 en gräns och blev för första gången fler än 100 000 (104 177 personer).

Hur mycket invandring tål Sverige? Det är en fråga som man inte får ställa, enligt vissa. Men den är i högsta grad befogad. ”Vi har i Sverige aldrig tagit emot så många med låg utbildning. Alltså vet vi inte hur man gör,” sa Jan-Olov Lundberg, strategiskt ansvarig för integration i Borlänge kommun till SR i oktober 2012. Vilken hjälp barn och ungdomar får med skolarbetet av sina föräldrar betyder mycket för hur de lyckas i skolan. Hur påverkar det en skolklass och de enskilda eleverna att vissa föräldrar är analfabeter och själva aldrig har gått i skola?

Svenska barn och ungdomar har blivit allt sämre på att läsa och förstå en mer komplicerad text. Det är en trend sedan fyrtio år, men försämringen har accelererat kraftigt det senaste decenniet. ”Nio- och tioåringars läsförståelse har undersökts sedan i mitten av 1960-talet, och även om de första årens svar inte är helt jämförbara med senare resultat är tendensen tydlig: svenska barn läser allt sämre. Det är ett förvånande resultat som strider mot vår självbild, där läsande är en del av vår kultur,” sa Monica Rosén,

professor på institutionen för pedagogik vid Göteborgs universitet till DN i mars 2012.

Ingen vågar säga det högt – men de starkt försämrade svenska skolresultaten i internationella mätningar är ett resultat bland annat av att en allt större del av elevunderlaget består av invandrarbarn eller barn till föräldrar från låg-HDI-länder. Det är förstås inte bara läsförståelsen bland barn och unga som påverkas av ett massivt inflöde från länder med lågt HDI och utbredd analfabetism. Många barn och föräldrar till barn är psykiskt söndertrasade av traumatiska krigsupplevelser. Det försvarar naturligtvis all kunskapsinhämtning. Läs mer på nätet om sammanställningen På vår webbplats finns interaktiva diagram där fler är redovisat och du kan följa utvecklingen från 1900-2011 i både andelar, procentuellt och ökning/minskning från tidigare år. Där listas även länderna i respektive HDI-grupp.

* Vissa länder finns inte med i HDI 2011. Däribland Somalia som i denna sammanställning rankats efter ett tidigare resultat.

FRÅN SIDAN 1

Pakistansk gangster får asyl i Danmark

bullar och laga choklad till barnen när det var konfirmationsundervisning.

Helle Frimann Hansen tyckte visserligen inte att han verkade särskilt ”prästkattig”, men kopplade det till Kamals egen förklaring – han hade blivit så illa miss-handlad att han fått en hjärnskada. Det dröjde dock inte länge förrän en rad besynnerliga detaljer dök upp. Kamal och hans fru (som vi kallar Kiran) bodde inte på asylcentret Holmegård i närheten av Humble, utan hade placerats i ett hus utanför förläggningen. Och nu var situationen sådan att en grupp muslimska asylsökande från Holmegård hade konverterat till kristendomen – vilket lett till att de blev förföljda av muslimer. Särskilt en av konvertiterna, Ayub, blev så illa åtgången på grund av sin kristna tro att Helle Frimann Hansen föreslog att han skulle flytta in till sina förmodade trofsränder, Kamal och Kiran. Det var de inte särskilt förtjusta i, men fick acceptera. Snart uppstod problem. Kamal och Kiran började tala illa om Ayub. Till Helle Frimann Hansen sa de att han var en muslim i fårakläder, en svindlare, våldsam och ohygienisk, vilket inte alls stämde med hennes uppfattning om den 22-årige pakistaniern som tvärtom gav ett tillförlitligt intryck. Det kunde man dock i efterhand inte säga om äkta makarna Kamal och Kiran. När Helle Frimann Hansen betvivlade deras beskylldningar mot Ayub började de gapa och skrika, och hon tyckte det var bäst att han flyttade in i prästgården. På asylcentret kunde han ju inte vara.

Och det var märkliga saker Ayub hade sett när han bodde i huset hos den påstådda prästen Kamal. Han undrade hur det kom sig att prästen som fått fly lyckats få med sig sina svarta lackskor och flera kostymer från Pakistan, samt guldskor till frun. Ayub hade också sett kontoutdrag där det framgick att Kamal hade 25 000 kronor på banken samt hade råd att spela nätkasino för tusentals kronor.

Dessutom var det lite si och så med Kamals känslor för landet där han nu sökte asyl. Ayub hade lagt märke till att Kamal på Yahoo Messenger hade lagt upp en bild av sig själv och en brinnande dansk flagga. Ayub hade också fått reda på att Kamal och Kiran i flera år, innan de kom till Danmark, hade befunnit sig i England. Helle Frimann Hansen bekräftar för *Dispatch International* att hon vet att Kamal också har sökt asyl i England. Om det stämmer har han inte rätt att söka asyl i Danmark, utan ska enligt reglerna skickas tillbaka till det land han kom ifrån.

Efter att Ayub hade flyttat in i prästgården i Humble, blev Kamal och hans pakistanska nätverk uppenbarligen nervösa och började skicka hot. Kamal har goda förbindelser i Pakistan, bland annat en bror som är högt uppsatt i polis-väsendet, och Ayub fick nu veta att Kamals vänner skulle ge sig på honom om han någonsin satte sin fot i sitt hemland igen. Kamal har också en lillebror som arbetar på den pakistanska ambassaden i Oslo. Via Ayub har Helle Frimann Hansen fått reda på att Kamal har kontakter med ett stort antal pakistanier i danska asylcenter samt folk i England.

Uppenbarligen en man med goda förbindelser och fångstarmar på flera kontinenter. Ayub har upptäckt att Kamal och Kiran sagt till sina familjer hemma i Pakistan att de befinner sig på semester i Danmark. Allt detta berättade Helle Frimann Hansen för danska rikspolisens i ett brev daterat 19 februari 2012, som *Dispatch International* har fått en kopia av, liksom flera andra skrivelser i ärendet.

Till Dispatch International säger Helle Frimann Hansen att hon dragit slutsatsen att Kamal varken är präst, kristen eller flykting utan medlem av ett kriminellt nätverk av pakistanier som uppenbarligen har känt varandra i många år. Från och till har de befunnit sig på en särskild adress i Köpenhamn och ett hus i Islambad där Kamal påstår att han har fyra tjänare.

Prästen Helle Frimann Hansen har polisanmält den falske prästen från Pakistan, men alla utredningar har lagts ner. Foto: Steen Raaschou

– Egentligen är det ju inte min uppgift att leka detektiv, men som kyrkoherde är det min plikt att skydda mina församlingsbor. Som kristen konvertit tillhör Ayub den skaran, säger Helle Frimann Hansen. Hon berättar också att hon är övertygad om att Kamal och hans nätverk kommer att förfölja Ayub under resten av hans liv – oavsett var han befinner sig. Danska rikspolisens tyckte emellertid inte att det fanns några bevis för att Kamal är kriminell och lade ner ärendet. Helle Frimann Hansens senare anmälningar till polisen i Svendborg verkar inte heller ha haft någon effekt. Hon blev visserligen kontaktad av en polisman från Svendborg, som under två timmar lyssnade intresserat till hennes berättelse, men han kopplades senare bort från fallet. Under tiden har Kamal fått permanent

uppehållstillstånd och slagit sig ner i Svendborg. Han har också köpt en bil, var han nu har fått de pengarna ifrån. **För Ayub går det** inte så bra. Han har utsatts för ständiga mordhot och blev sommaren 2012 lockad in i en fälla i stadsdelen Valby i Köpenhamn. En pakistansk man hade bjudit in honom till en fest med anledning av att en man från den pakistanska ambassaden skulle komma på besök. I stället för fest blev Ayub körd till en kiosk i närheten av Åholm station där han förhöordes av fyra pakistanska män. Bland annat tvingades han svara på om han var kristen eller ej. Ayub vågade inget annat än förneka sin kristna tro. En av männen, som enligt Ayub kom från den pakistanska ambassaden, varnade honom och sa att de ”inte var idioter, utan visste allt som pågick”. Två

andra män sa att de visste allt om Ayubs familj i Pakistan och uppmånade honom att sluta med sina aktiviteter i Danmark, annars skulle det gå dem illa. De som förföljer honom har också hotat med att sända foton på Ayub tillsammans med bland andra Helle Frimann Hansen till Pakistan, vilket skulle kunna försätta Ayub och hans familj i knipa på grund av den pakistanska brottsbalkens §295c som handlar om förolämpning av Muhammed. **Dispatch International** har ingen möjlighet att undersöka saken hos polisen eller hos danska Utlänningsstyrelsen (som har gett den påstådda pakistanska prästen asyl). Ingen av dem vill uttala sig om enskilda ärenden. Vi har däremot träffat Ayub och bedömer honom som trovärdig.

Global fred står Finspång dyrt

Den gamla bruksorten Finspång riskerar att gå en dyster framtid till mötes.

I Östergötland höjs landstingsskatten med 65 öre och flera svenska kommuner har ekonomiska problem

Av Fredrik Nilsson

Många svenska kommuner kan vara tickande ekonomiska bomber. Lockade av statens etableringsstöd för flyktingar tar exempelvis Finspångs kommun emot ett 50-tal nyanlända varje år. Om det slutar i plus eller minus har politikerna inte räknat ut.

– Nej, vi tar emot flyktingar för att upprätthålla global fred, säger kommunalstyrelsens ordförande i Finspång, socialdemokraten Anders Härnbro.

Migrationsverket bedömer att 110 500 personer kommer till Sverige under 2013

– som asylsökande, anhöriginvandrare eller ensamkommande barn/ungdom. Hittills under 2012 ligger bifallsandelen för asylärenden på 49 procent. Runt om i Sverige sprider sig en oro över den stora tillströmningen och vad den kommer att kosta.

Flera kommuner och landsting har aviserat skattehöjningar. I Östergötland höjs landstingsskatten med 65 öre – mest i hela landet. Trots stora framtida investeringsbehov har Östergötland bestämt sig för att ta emot 3 000 nyanlända flyktingar nästa år, en tredubbling från 2012.

– Det är en stor utmaning att få fram alla platser, säger Pontus Karlbon, integrationssamordnare på Länsstyrelsen i Östergötland.

För att hitta bostäder åt 3 000 nyanlända

för Länsstyrelsen diskussioner med alla kommuner i Östergötland. Man måste inte bara ha beredskap för flyktingarna utan dessutom för de anhöriga som kan komma två år efter att en person fått uppehållstillstånd i Sverige.

En av kommunerna är Finspång, som i många år har tagit emot nyanlända flyktingar i det specifika syftet att få ”mångfald i kommunen”. Under 2011 slöt den anrika bruksorten en överenskommelse med Länsstyrelsen om att varje år ta emot 50 nyanlända. Men vad det kostar har man inte räknat ut.

– Nej, vi har aldrig gjort en ekonomisk kalkyl på hur mycket en nyanländ kostar Finspångs kommun. Däremot har vi i våra verksamhetsplaner målsättningen att 80 procent ska vara i sysselsättning

eller ha egen försörjning efter två år. Det målet uppfyller vi, säger kommunens flyktingsamordnare Suada Talic.

Under hösten har lokaltidningen *Norrköpings Tidningar* rapporterat att Finspångs kommun har problem med ekonomin. Sektorerna Bildning och kultur, Barn och ungdom samt Social omsorg går med rekordstora underskott – drygt 54 miljoner kronor. För att komma tillrätta med dessa har den politiska ledningen (S+V+MP) flaggat för skattehöjningar, varsel om uppsägningar och åtgärdspaket inom de tre förlusttyngda sektorerna.

Dispatch International ringde upp kommunstyrelsens ordförande för att ställa frågan: Har Finspång verkligen råd med flyktigmottagandet?

– De flesta kommuner med självkänsla tar emot flyktingar för att upprätthålla global fred, svarar Anders Härnbro, S, i Finspång.

Hur mycket denna insats för den globala freden kostar Finspångs skattebetalare vet han inte. Det viktiga för kommunstyrelsens ordförande är att alla invånare i kommunen, oavsett ursprung, ska behandlas lika – ingen ska känna att han eller hon är en belastande utgiftspost i kommunens budget.

– Här handlar det inte om att ha råd, här handlar det om flyktingar. Och det finns etableringsbidrag i två år och sedan är flyktingarna inte nyanlända längre.

Härnbro syftar på etableringsreformen som lanserades hösten 2010 för att nyanlända snabbare skulle kunna försörja sig själva. För att få fler kommuner att ta emot asylsökande beslöt staten att kompensera dem för deras utgifter. Etableringsbidraget utbetalas under en tvåårsperiod och ska täcka kommunens kostnader de första 3,5 åren. Tanken var att de nyanlända under denna tid skulle skaffa arbete och därefter klara sig själva, men eftersom så få börjar jobba har resultatet blivit en dyr affär för många kommuner. Men i Finspång tror man på bättre tider:

– Nyanlända som stannar kvar i Finspång blir ju en plus-post i budgeten. Det blir intressant att se hur allt utvecklats sig om två, fem och tio år, säger Anders Härnbro.

Arbetsförmedlingen gjorde nyligen en utvärdering av etableringsreformen. Den visar att i oktober i 2012 hade en person av tio ett riktigt arbete och två hade arbete med statligt stöd. De andra sju är fortsatt arbetslösa och går in i jobb- och utvecklingsgarantin på Arbetsförmedlingen. På Arbetsförmedlingen Norrköping (som sköter etableringsuppdraget för Finspång), har man gjort en egen utvärdering.

– Vi har omkring 400 inskrivna

totalt. Åtta nyanlända flyktingar har fått jobb med anställningsstöd, ingen har gått vidare till jobb-garantin. Men från början av nästa år kommer en större grupp nyanlända att erbjudas inträde i jobb- och utvecklingsgarantin eller ungdomsgarantin som är nästa steg efter två år på etablering, säger Miguel Pizarro Godoy, sektionschef på Arbetsförmedlingen Norrköping.

Hur framgångsrik etableringsreformen varit i just Finspång kan han inte svara på. Utgår man från statistiken i Långtidsutredningen 2011 kan en smärtsam period vänta skattebetalarna. För när de statliga bidragen tar slut är det socialbidrag som gäller för de nyanlända. I Sverige tar det i snitt sju år för en man och tio år för en kvinna att skaffa jobb och försörja sig själva.

FAKTA

MIGRATIONSPLITIK

Migrationspolitiken i Sverige har förändrats radikalt, från arbetskraftsinvandring under folkhemmets storhetstid till dagens flyktigmottagning. Då utgick man från att de asylsökande skulle få en tillfällig fristad i Sverige, nu förväntas de etablera sig här, vilket i sig försvårar ett återvändande. Under arbetskraftsinvandringen jobbade fler utrikes än inrikes födda, eftersom de oftast hade arbete när de kom till Sverige. I dag är det tvärtom. Lägst sysselsättningsgrad har människor födda i Asien (51,7 procent) och Afrika (54,2 procent). *Källa: Långtidsutredningen 2011.*

FRÅN SIDAN 1

ÅHLÉNS RENSAR UT KALENDER

kalendrar – en av dem har islamiska motiv och på flera av månadsbilderna är Muhammed avbildad. Totalt förbjudet!

Här har jag ett perfekt tillfälle att testa hur lätt eller svårt det är att skrämma upp svenska näringsidkare. Är min misstanke rätt, lever vi i ett land där folk är så hysteriskt ängsliga för att trampa framförallt muslimer på tårna, att ett mejl kan ändra Åhléns varuutbud?

Jag skickar ett mejl till varuhuset och hoppas att de inte ska reagera alls. Strunta i att svara eller avfärda mig som en fjant. Jag skriver:

Jag var i dag inne på Åhléns, Triangeln i Malmö. Där upptäckte jag en kalender med islamiska motiv och på några av bilderna så är Muhammed t o m avbildad. Detta är extremt okänsligt av er. Vi lever i ett mångkulturellt samhälle och enligt islamisk tro så är avbildning av profeten strängt förbjuden. Ni sårar väldigt många troende muslimer på detta sätt. Att den säljs under jultider visar på vilken hänfull inställning ni har emot muslimer och det mångkulturella samhället. Jag vill att ni genast plockar bort kalendern ur ert sortiment... Behöver ni bilder så sänder jag gärna dom om det skulle behövas. //Roger

Den numera utrensade Muhammed-kalendern. Foto: Roger Sahlström

Snabbt uppstår panik och Åhléns lovar mig att genast ta itu med det hela.

Svaret lyder:

Hej igen
Nu har de hittat kalendern du syftar på. Jag har tagit det en vända till inköpsavdelningen. Tyvärr är ansvarig för detta område inte här idag, men vi lyfter det i morgon igen. Jag hoppas kunna återkomma till dig i morgon tisdag. Trevlig kväll!
Med vänlig hälsning
Elisabeth

Dagen därpå:

Hej igen
Nu har jag fått mer information. Vår leverantör, Jacques Perron, är ett företag som arbetar på kommission vilket innebär att de själva har ett sortiment som de åker runt med på våra varuhus och fyller på. Ett fåtal exemplar av denna kalender med medeltida målningar har därmed hamnat i Åhléns hyllor.

Vi har därför brett vår leverantör ta bort produkten från samtliga Åhlénsvaruhus då de kan ge upphov till missförstånd. Tack än en gång för att du uppmärksammade oss. Hoppas att du får en God Jul! Med vänlig hälsning Elisabeth

Så lätt är det alltså att skaka om ett stort företag. Om jag kan framkalla denna politiskt korrekta panik, vad kan då inte en muslim eller färgad person göra genom att bara visa ordet kränkt?

Åhléns borde skaffa sig starkare nerver och bättre självförtroende. Bilderna i kalendern är från Medeltiden och ingår i en berömd konstsamling som finns på franska Nationalbiblioteket. Var hamnar vi om inte ens erkänd och flera hundra år gammal konst får visas och säljas?

Tänk om Åhléns ägnade sig åt att rensa bort leksaker som små barn kan sätta i halsen, och inte trams som vuxna människor bara kan låta bli att titta på. De borde minnas den engelske skådespelaren och humanisten Stephen Frys minnesvärda ord:
So you're offended? So fucking what!

Dagstidningarna i fritt fall

Utförsbacken allt brantare – kvällstidningarna värst drabbade

Av Maria Celandér

– Någonting måste göras omedelbart. Antingen genom mer preststöd och public service eller genom sponsorer. Tidningarna måste få betalt för sina produkter på något sätt, säger mediestrategen Paul Ronge till *Dispatch International*.

Både i Danmark och Sverige går dagstidningarnas pappersupplagor kräftgång. Och utförsbacken tycks bli allt brantare. Värst är det för kvällstidningarna. På tio år har *Aftonbladet* nästan halverat sin upplaga, och det senaste året noterar tidningen en minskning på drygt 13 procent i pappersform. Konkurrenten *Expressen*, som också räknar in *GT* och *Kvällsposten* i upplagan, minskade med drygt åtta procent från 2010 till 2011.

I Danmark ligger klassiska morgontidningen *Berlingske*, affärstidningen *Børsen* och kvällstidningarna *B.T.* och *Ekstrabladet* risigt till – samtliga har tappat mellan elva och tolv procent av upplagan senaste året.

– Det är svårt att se hur man skulle kunna vända utvecklingen. Att sitta med en papperstidning vid frukostbordet ingår inte i de nya vardagstraditionerna. Nu plockar man den information man vill ha från olika nyhetsskällor på nätet i stället, säger Paul Ronge.

Så vad göra – har papperstidningarna helt spelat ut sin roll i det moderna samhället? Bland kommentarerna på de alternativa webbsajterna kan man läsa en hel del inlägg från människor som tappat förtroendet för svenska medier och menar att de inte bevakar de stora frågorna i Sverige, framförallt invandringens baksi-

dor. Många menar rentav att journalister missköter sitt viktigaste uppdrag – att granska makten.

Men det håller inte Pär-Arne Jigenius, före detta Allmänhetens Pressombudsman, med om. Dock tror han att tidningarna kommer att förlora sin ställning som informationsspridare. – Men det beror på att folk inte vill betala för gamla nyheter. En trolig utveckling är att det blir mer som i England med å ena sidan ”down market” bestående av skvaller, snack och skandaler, och å andra sidan dyrare kvalitetstidningar med små upplagor som riktar sig till en liten elit. Det finns fortfarande en mindre grupp som vill betala för mer genomarbetade artiklar, säger Jigenius.

Kommentarer, bakgrund, analys och annat exklusivt material är innehåll folk kan tänkas betala för, menar han, men tror inte att de etablerade tidningarna tjänar på att närma sig alternativ media, med en tuffare och mer rättfram rapportering.

– **Journalistens yrkesroll** har radikalt förändrats eftersom både journalister och vanliga medborgare i dag sysslar med journalistik. Exklusiviteten har försvunnit, vilket skapat nya problem, då icke-journalister inte är bundna av etiska regler. Det blir som en fotbollsmatch mellan två lag, där det ena följer regelboken och det andra inte gör det.

Paul Ronge ser också ett dilemma i detta faktum.

– De pressetiska reglerna fungerar inte längre, och det är beklagligt. Internet är som ett Vilda Västern utan regler. Men det vore katastrof om de etablerade medierna närmade sig den typen av rapportering, det skulle generera en ström av förtalsrättegångar utan ände, säger Ronge.
Första hjälpen till de blödande

dagstidningarna kan dock vara på väg. Sveriges kulturminister Lena Adelsohn-Liljeroth har aviserat att den pågående prestödsutredningen (tänkt att vara klar i augusti 2013) kan komma att skyndas på, eftersom läget är akut och många tidningar troligen hunnit gå i konkurs innan det nya stödet träder i kraft 2017. Ett förslag man har att ta ställning till är omställningsstöd för de tidningar som väljer att gå från papper till enbart närtidning.

FAKTA

Svenska dagstidningars upplagor

	2000	2010	2011
DN	369 200	298 200	292 100
EXP	410 900	286 500	262 300
GP	264 600	228 200	216 300
SvD	178 300	192 800	186 000
SDS	131 700	116 600	111 000

	2000	2011	2012
AB	391 000	259 600	224 200

Fotnot: *Aftonbladet drog sig vid årsskiftet 2010/2011 ur samarbetet med TS, Tidningsstatistik AB, och redovisar nu upplagan månadsvis genom revisions- och konsultföretaget Pu.C.*

Danska dagstidningars upplagor

	2011	2012
Politiken	98 973	97 481
Jyllands-Posten	104 195	97 481
Berlingske	100 811	90 006
Børsen	73 330	64 766
BT	66 547	59 401
Ekstra Bladet	66 764	59 342

Dispatch International

“Freedom of the press cannot be limited without being lost.” – Thomas Jefferson

Utgives av:
Dispatch Filial, Postia 2491, 214 13 Malmö

Chefredaktörer:
Ingrid Carlqvist, ansvarig utgivare
Lars Hedegaard, CEO

Tryck:
Sjællandeske Medier, Ringsted, Danmark

Kontakt: redaktion@d-intl.com
Prenumeration: subscribe@d-intl.com

INGRID CARLQVIST
ingrid@d-intl.com

Vi tror på papperstidningen!

Svenska och danska dagstidningar är på utdöende. Prenumeranterna sviker, annonsörerna väljer andra medier och förtroendet för journalister är rekordlågt. Bara 23 procent av svenskarna och 14 procent av danskarna uppger att de litar på vad medierna rapporterar.

Med tanke på att den australiske framtidsforskaren Ross Dawson förutspår att tidningsdöden drabbar USA 2017, Danmark 2023 och Sverige två år senare kan man fråga sig varför *Dispatch International* ger sig på ett sådant kamikaze-uppdrag som att börja ge ut papperstidningar?

Svaret är: Vi tror att det finns ytterligare en förklaring till tidningsdöden, en som varken journalisterna eller mediehusen vill kännas vid. Nämligen att de produkter man erbjuder läsarna inte längre är värda några pengar. Att fylla papperstidningar med kändisdravel och politiskt korrekt journalistik, funkar inte längre.

Vi är övertygade om att det däremot finns ett enormt sug efter gammaldags, hederlig journalistik. Sådän som beskriver och blottlägger de stora samhälls-problemen, som granskar makten och ställer makthavarna till svars för vad de gör – en tidning som står på medborgarnas sida. Men vem vill betala för att dagarna i ända bli itutad att svensk invandringspolitik är bäst i världen, att det är en ren slump att de svenska skolorna håller på att haverera, att svenska skattebetalare gärna ser sina skattepengar flyga all världens väg när medborgare från andra länder i hundratusentals kommer hit och ska bli försörjda av oss.

Varför tror vi att läsarna vill läsa våra artiklar i pappersformat och inte bara nätet? Helt enkelt därför att nätet och papperet är två helt olika saker. Många av oss är uppkopplade hela dagarna där vi sitter framför datorn och jobbar. Då och då behöver vi en paus och smiter in på Facebook eller en nyhetssajt, i akt och mening att bli distraherade och/eller roade.

Men när man läser en papperstidning både kan och vill man ta till sig helt andra saker. Man vill bli informerad, få nya kunskaper om hur världen fungerar och kanske läsa en artikel två gånger bara för att den är så intressant och innehåller så många nya fakta och tankar.

Dagstidningarna gjorde fel när de lade ut alla sina artiklar gratis på nätet – nu har de fostrat en hel generation i tron att journalistik inte är något märkvärdigt och inte värt att betala för. Ännu mer fel gjorde de när de började titta på klick-statistik och drog slutsatsen att det folk helst läser på nätet (kändistrams och knäppgrejer) funkar lika bra i papperstidningen.

Det är därför de står inför ättestupan nu. 1995 hade 89 procent av de svenska hushållen en morgontidning, 2011 hade siffran sjunkit till 67 procent. Det är därför antalet svenska journalister har sjunkit från 7 000 till 5 100 på bara några år och ytterligare 500 varslats om uppsägning under hösten.

Men det är inte papperstidningen det är fel på – felet ligger hos tidningsmakarna. På *Dispatch International* är vi övertygade om att folk gärna betalar för en papperstidning, bara den innehåller viktiga saker – sånt som är sant och relevant.

Det tänker vi bevisa!

LARS HEDEGAARD
lars@d-intl.com

Gränslös godhet till gränslös kostnad

Sverige har öppnat sina gränser för obegränsad tillströmning av människor som inte har den ringaste utsikt att bli integrerade i samhället, än mindre bidra till samhällsekonomin. I framtiden kommer de arbetande och skattebetalande svenskarna – utöver att sörja för svenskarnas behov – vara tvungna att betala för hundratusentals nya bidragstagare som officiellt beskrivs som en kulturberikning, men som de vanliga svenskarna i allt högre grad kommer att uppleva som en ekonomisk kvarnsten om halsen.

Även om varenda svensk blev övertygad om det utmärkta med fri invandring för socialklienter och betala nästan allt de tjänar i skatt, skulle pengarna inte räcka till. Om bara några år kommer det svenska folkhemmet att bryta samman – och oavsett hur många visdomsord vi hör från ärkebiskopen, regeringen, experterna och medierna kommer dessa inte att kunna upphäva de ekonomiska naturlagarna.

I Danmark är det inte mycket bättre. I Sverige tror folk att Danmark för en mycket restriktiv invandringspolitik. Inget kunde vara felaktigare. Varenda somalier, afghan, pakistanier, irakier, iranier, libyer och så vidare med pengar nog för att betala människosmugglare, kan räkna med att få stanna. Det spelar ingen roll om de får asyl eller inte – de som inte fått asyl kan inte skickas ut på grund av internationella konventioner som olika regeringar har skrivit under utan att underrätta befolkningen.

Som flera danska medier, bland andra TV2, de senaste veckorna har rapporterat (och här skiljer sig danska medier från svenska), är de danska asylcentren skådeplats för omfattande och organiserad kriminalitet. Det har dock inte påverkat de danska myndigheterna som fortsätter dela ut uppehållstillstånd på löpande band.

Dispatch International kan i dag berätta om en pakistansk gangster med goda förbindelser på flera kontinenter som nyligen fick uppehållstillstånd i Danmark. Polisen har fått flera anmälningar om mannens lindrigt talat dubösa bakgrund och beteende, men bryr sig inte.

Om valet står mellan danska och utländska intressen, väljer myndigheterna alltid de sistnämnda. Det är nämligen politiskt korrekt. Det är etiskt, antirasistiskt och globalistiskt. Och medierna protesterar inte.

Notan för all denna politiska korrekthet skickas till skattebetalarna som antas kunna betala för allt det härskande klassen hittar på.

Det ska bli spännande att se hur långt betalningsförmågan räcker. Långt innan den brister har Sverige, Danmark och andra västländer gått i graven – och den politiskt korrekta överklassen långt härifrån.

Jude, känn din fiende

Av Jeppe Samuel Cholewa Juhl

”När det finns två judar i ett rum, finns det minst tre olika åsikter.” Så lyder ett gammalt välkänt ordspråk som vi brukade skratta åt i min ungdom när diskussionens vågor gick höga kring mid-dagsbordet.

Ordspråket är till sitt väsen mycket positivt. Det avspeglar judendomens diskussionslusta, dess vilja och förmåga till förändring. Judarnas intellektuella nyfikenhet, livsglädje och innovationsglädje är legendarisk och har bidragit kolossalt till mänsklighetens utveckling. Inom praktiskt taget alla områden. Världen skulle ha varit en fattigare plats utan det judiska folket.

Så den pluralism som är resultatet av debatt, oenighet och nyfikenhet ska naturligtvis bevaras. Vi ska fortsätta diskutera. Vi ska fortsätta att konstruktivt, gärna aggressivt, utmana varandra och andra. Hela tiden. I alla tider.

Men det finns en sak det inte borde råda någon oenighet om bland oss judar i dag. Och det gäller alla judar. Särskilt i Europa. Oavsett om vi är religiösa eller sekulära. Oavsett om vi uppfattar oss själva som tillhörande vänsterflygeln eller högerflygeln. Och det är att islam är judendomens dödsfiende. Att tro något annat är att förneka en fullständigt överväldigande, dokumenterad verklighet.

Och med islam menar jag *bela* islam. Hela tanke-systemet. Både den religiösa, den (dominerande) politiska och den kulturella delen av den islamiska världen är så genominfekterad av bitter antisemitism, att det bokstavigt talat är med livet som insats vi judar undervärderar hatet och okunskapen som den muslimska världen i dag växer upp med.

Problemet är att många västerländska judar förnekar detta hat. Vi är snälla och fredliga människor. Vi har skött vårt. Vi har tacksamt och flitigt inordnat oss i det land som har tagit emot oss och aldrig krävt särställning eller uppvisat någon offermentalitet.

De ortodoxa judarna i Europa är integrerade och de sekulära judarna är så totalt assimilerade att judiskheten nästan har försvunnit. Och så har vi tilldelat våra medmänniskor de bästa motiv och naivt projicerat våra värderingar på andra. Många judar är – liksom majoriteten av resten av Europas befolkning – moraliska och kulturella relativister som tror på det bästa i alla människor.

Det är vackert, naivt och suicidalt. Särskilt för oss europeiska judar vars föräldrar och mor- och farföräldrar överlevde Förintelsen. Vi är nu vittnen till ett nytt slags fascism. Den islamiska. Och precis som med nazismen är det juden som är största boven.

Islamisterna – jag föredrar ordet bokstavstroga muslimer – har inga problem med att använda ordet jude när de ska basunera ut sitt hat. Logiken hittar de i Koranen. De heilar och skriker ut sitt dumma hat överallt på Europas gator.

Dessa stackars oupplysta och ovetande människor får aktivt stöd från islam-apologeter och relativister, som i princip alla är socialister eller från den värdepolitiska vänsterkanten. De sistnämnda har dock bytt ut ordet jude mot Israel. Kritik av Israel – den kritik som bygger på dubbelmoral, inte den sakliga och nödvändiga kritiken mot den pluralistiska och moderna demokratiska staten – är nämligen våra dagars antisemitism.

Men antisemiterna får också indirekt stöd från europeiska judar. Och här har vi den mörka sidan av ordspråket i inledningen. För varje gång det finns tre offentliga judiska vittnesmål om problemen med islam i Europa, så är två av dem apologetiska och starkt defensiva. De tongivande judarna i Europa, de intellektuella och religiösa, riktar blicken i fel riktning. De tittar till vänster i stället för till höger. Och om de inte ser till vänster, så tittar de försiktigt ner i marken.

Orsakerna till denna olyckliga paradox är många. En del av förklaringen är att diasporans judiska DNA genom tvåtusen år har programmerat oss att den som lever gömd, lever gott. Om de inte känner till mitt namn och var jag bor, så händer det knappast något. En annan är att många europeiska judar historiskt sett har varit förankrade i socialismen och är därför bland de största kulturrelativisterna.

Dessutom är det tyvärr uppenbart att de religiösa judarna sitter fast i en kulturell fälla i takt med att islam breder ut sig i Europa. Islam och judendomen är två lagreligioner, som i sin utövning har många likheter. Ortodoxa judar äter kosher-kött, där slaktprocessen är identisk med halal. Judiska kvinnor och män sitter åtskilda i synagogan, dock inte i de reformerade församlingarna. Starkt ortodoxa judiska kvinnor döljer också sina huvuden, oftast med peruk. Och alla judiska pojkar är omskurna.

Allt detta gör att många europeiska rabbiner felaktigt (!) känner att det är svårt att aggressivt lägga sig i kampen mot islam. Ovanpå detta ska läggas det faktum att särskilt äldre judar, på grund av Förintelsen, fruktar nationalismen på högerkanten.

Jag kommer i mina följande kolumner här i Dispatch International att dokumentera och exemplifiera antisemitismen. Ett hat som för Västeuropas del, i takt med den oansvariga invandrings- och asylpolitiken, som genomförts av en politisk elit utan att befolkningarna tillfrågats, till sist kommer att leda till att en överväldigande majoritet av kontinentens judar måste fly till det enda land i världen där de är obetingat välkomna: Israel.

ska ha rätt att påtvinga oss något annat än det vi själva tror på.

Barbara Trus

Jag är släkt med Rurik!

Med anledning av DI:s artikel om vikingarna, vill jag berätta om Rurik. Jag tillhör de cirka tusen nu levande som är släkt med honom. Rurik var enligt Nestorskrönikan den ”rus” och ”varjag”, som rekryterades för att skapa fred mellan 800-talets nordryska stammar. Släktforskningen hade lett mig tillbaka till det inre av Västmanland i början av 1600-talet. På vägen dit blev jag intresserad av genealogi och beställde ett test från familytreedna.com. Efter någon vecka fick jag ett ”kit” med svabbar. Resultatet kom efter några veckor.

Snart blev jag kontaktad av en polsk historiker, som i samarbete med familytreedna.com höll i ett projekt inriktat på framför allt Ruriks efterkommande. Det hade visat sig att jag, om inte direkt från självaste Rurik, härstammade från någon av hans närmaste anfäder, som levde runt Mälaren på 700-talet. Häftrigt! Jag och min närmast kända ”Rurik-släk-

ULF NILSON

INGEN HAR KONTROLL ÖVER VÅLDET

Foto: HENRIK ÖLUND, Scanpix

Världen har aldrig varit mera mediatät än den är just nu. ”Alla” har TV (om än mer eller mindre i åtskilliga fattiga länder).

Miljoner och åter miljoner har datorer och därmed tillgång till oändliga hav av information. (Att mycket av denna information är idiotisk och onödig, bortser vi ifrån här.)

Kort sagt bombarderas vi som lever nu med mer information än någon tidigare generation. Att allt fler människor på jorden kan läsa är också ett viktigt faktum. Och givetvis spelar papperstidningar och tidskrifter också en viktig roll. Även i censurländer som Kina och Sovjet kan sanningen skynta fram ibland.

Den sanning (eller snarare ”sanning”) vi ser och upplever är fruktansvärd. Det finns inget bättre ord: fruktansvärd. Framför mig på bordet när jag skriver detta ligger DN. Nästan halva förstasidan upptas av en bild, tagen av min gamle kompis Roger Turesson på plats i inbördeskrigets Syrien. Bilden visar 8-åriga Manal al-Younes, liggande på en soffa, svårt skadad av en klusterbomb, ett händelsevis förbjudet vapen.

Poängen är naturligtvis inte så mycket att bomben ifråga är förbjuden utan att bilden med stor sannolikhet kunde tagits på flera andra platser i Syrien och andra länder. Det vi upplever inför denna jul är varken mer eller mindre än kaos i Mellanöstern, även kallat arabvärlden. I Syrien slåss Bashar Assads trupper mot folk man kallar islamister, men som ofta helt enkelt är folk. Man skjuter, bombar, sticker, stryper och när man får chansen torterar man dem man sen slänger i fängelse. Kort sagt - kaos, civilisation har upphört att galla.

Likadant är det i Egypten och Libyen och låt oss inte tala om Irak. Arabvärlden har gått sönder och ingen kan sätta ihop den igen, allra minst Israel som har nog med att hålla krutet torrt längs med alla gränser. Någonstans i utkanten av detta elände skyntar jag (för all del pessimist sen åtionden, första gången i Mellanöstern 1956!) ... någonstans i utkanten av dramat skyntar jag atombomben. Tekniken är känd, tillverkningen jämförelsevis enkel.

Vem blir först?

Hur många tusentals offer?

Män, kvinnor, barn, javisst!

Vad jag försöker säga är att vi, framförallt de av oss som bor i Mellanöstern, har tappat greppet. Någonstans på vägen fick passioner och fördomar överhanden, samtidigt som tekniken tillhandahöll ständigt effektivare vapen. Glöm inte det senare! Att vapnen blir mera effektiva betyder fler döda, fler stympade och blödande och – glöm inte det heller! – ökat hämndbegär.

Jag sitter här, i det snöiga men fridfulla Huddinge, och läser vad jag just skrivit. Är jag för dyster? Finns det ingenting att glädjas åt inför denna jul?

Jovisst. Så länge det finns liv, finns det hopp, som de gamle sa. Likafullt anser jag (se ovan) att faran är större än någonsin. FN är en papperstiger. USA och Ryssland balanserar misstänksamt varandra och Kina har nog av sina egna problem. Länder som Sverige spelar naturligtvis inte den minsta roll i den stora ekvationen och slutsatsen kan bara bli att ingen har kontroll. Vissa kriser kan man bemästra, men stoppa utvecklingen mot mera våld i Mellanöstern – nej, det kan man inte. Och glöm för ingen del oljan! Utan den stannar världen så låt oss alla hoppas att inget otäckt händer prinsarna i Saudiarabien (obehagliga som de onekligen är)...

Så vi befinner oss i ett underligt vänteläge i jultid 2012. Vad om det väldiga Kina? Hur farliga är de dussintals konflikter inom och mellan nationer (om det är ordet) i Afrika? Var bör vi, västvärlden, engagera oss och var bör vi nöja oss med att titta på?

Visst har medellivslängd och välstånd stigit sen 1700-talet. Men precis det samma gäller aggressivitet och fördomar – plus tekniken att massdöda. Slutsatsen kan bara bli en och jag upprepar den:

Vi har inte kontroll.

Vi är passagerare på jorden som är ett underbart rymdskepp till större delen fyllt med underbara människor. Vi älskar varandra (ibland) och har det fint tillsammans.

Men kontroll?

Nej, icke...

INSÄNDARE

Påtvinga oss inte något vi inte tror på

Jag minns när jag fick en stor porslins-tomte i julklapp. Jag ställde den i hallen och min hund började uppföra sig som en galning. Han hoppade fram och tillbaka, luktade och undersökte den. När han till sist märkte att tomten inte var farlig, gick han sin väg. Han kom tillbaka, kollade igen och lade till sist sig bredvid den. Tomten var accepterad.

Till Sverige kommer människor från olika delar av världen. De har med sig sin kultur, sina värderingar och religioner. Vissa anpassar sig, lever gott, jobbar och mår bra. De behåller sina traditioner, utövar sin religion och har inga problem med den naturliga anpassning som krävs.

Vår rädsla för det nya växer när vi blir medvetna om att det finns grupper med radikala åsikter som med all kraft vill tvinga oss, ursprungsbefolkningen, att leva efter deras värderingar, deras religion och skuffa bort våra privilegier.

Precis som min hund reagerade på det nya, reagerar vi människor. Vår reaktion är befoad och helt normal.

Vi vill inte bli framtagna våra tro, våra gamla traditioner och våra liv. Ingen

ting” har också en gemensam anfader ca 300 år bakåt i tiden, varför vi också skulle kunna återfinna våra släktlinjer i böckerna.

Det finns nu en handfull personer i

Sverige som kan ha Rurik som gemensam anfader. Men det bör rimligen finnas fler, speciellt runt Mälaren. Jag vill därför uppmana alla intresserade att testa sig.

Varjag

VIS COMICA

Niels Thomsen

Alla föräldrar som anländer till Sverige med barn under 8 år har rätt till föräldrapenning - till enorma kostnader för svenska staten.

VITA HUSET TILL ANGREPP MOT YTTRANDEFRIHETEN

Den amerikanska regeringen i öppen maskopi med det islamiska blocket för att driva igenom hädelselagar

Av Diana West

WASHINGTON D.C. När nu president Obama är redo att påbörja sin andra presidentperiod, är det dags att varna för hans ständiga försök att undergräva First Amendment rights of Americans (Första tillägget i konstitutionen), särskilt när det gäller uttalanden om islam.

För att vara rättvis är sådana försök inte helt okända sedan tidigare. Under andra världskriget var president Franklin D Roosevelt ännu mer repressiv när det gällde att uttala sig kritiskt om kommunistiska Sovjetunionen, en av de ”Tre Stora” allierade i kampen mot Nazityskland. I takt med att relationerna mellan USA och Sovjetunionen förändrades till ”kalla” fientligheter 1945, tonade man ner dessa hinder mot yttrandefriheten, åtminstone så länge kommunismen uppfattades som ett hot mot friheten.

I dag ger den amerikanska regeringen islam samma skyddade status som kommunismen hade under Andra världskriget. Underrättelseofficern major Stephen Coughlin (USAR), har påpekat att islam så som den definieras av islamisk lag (sharia), är den enda ”principen” för al-Qaida, Muslimska brödraskapet och de 56 islamiska staterna i Organization of Islamic Cooperation (OIC), och samtidigt ”det enda som kan få dig sparkad ur regeringen om du vågar tala om det”.

I början av 1940-talet var det skarpa uttalanden om kommunismen som fick folk utsparkade ur regeringen. Anställda i utrikesdepartementet med realistiska åsikter om kommunismen, skickades i exil (”rensades ut”) till avlägsna platser. I vår tid är det folk som ser realistiskt på islam som inte får plats i den amerikanska regeringen, inte sedan president George W Bush efter al-Qaida-attackerarna för mer än ett decennium sedan, förklarade att ”islam är fred”. Det var faktiskt under president Bush som regeringen uteslöt ord som ”jihad”, ”islamisk terrorism” och ”kalifatet”. Myndighetspersoner använder i stället eufemismer som ”våldsam extremism”, vilket har förblindat det amerikanska ledarskapet till överträffade nivåer, så den fantastiska ex-muslimskan Hirsi Ali i en intervju med författaren Bruce Bawer. ”I Europa”, konstaterade

hon, ”finns det åtminstone någon form av erkännande hos myndighetspersoner att terroristdåd på ett eller annat sätt är knutna till islam”. Amerikanska ledare har däremot uteslutit all sådan koppling.

Vid det här laget är bortkoppling en välbekant del av det amerikanska landskapet, men det har uppstått en ny och ännu mer oroväckande utveckling. I ett och ett halvt år har Obama-administrationen öppet samarbetat med det islamiska blocket för att försöka driva igenom hädelselagar. Lagar som hotar självaste First Amendment. Hur då? De gemensamma ansträngningarna från USA och OIC, som officiellt inleddes i juli 2011, är kända som Istanbulprocessen. I spetsen går utrikesminister Hillary Clinton och OIC:s generalsekreterare Ekmeleddin Ihsanoglu, och allt syftar till att driva igenom FN-resolution 16/18. Som Nathan Sugarman nyligen skrev på American Thinker-bloggen uppmanar resolutionen till ”kriminalisering av anstiftan till våld på grund av religion eller övertygelse”.

Den grundläggande konflikten mellan USA och islam, noterar han, ligger i de olika synsätten på ”uppvigling” i amerikansk och islamisk lag. I amerikanska domstolar är avsikten med det man säger helt central. ”I motsats till detta stöder OIC en tolkning av konsekvenserna”, skriver han, ”som straffar yttranden efter hur människor reagerar”.

Med andra ord: om folkmassor startar upplopp och dödar andra som en reaktion på Muhammed-karikatyler, vad påven säger om islam eller en YouTube-film om Muhammeds liv, så ska dessa yttranden tolkas som hets och vara förbjudna enligt 16/18. ”Självklart”, skriver Sugarman, ”står detta i direkt konflikt med amerikansk lag.”

Men kanske behöver Obama-administrationen inte ändra den amerikanska lagen för att åstadkomma en sharia-kompatibel amerikansk yttrandekodex. Som Hillary Clinton skrämmande nog har förklarat, finns det andra sätt att begränsa yttrandefriheten. Dessa inkluderar enligt henne ”gammaldags metoder som gruppträck och skuldbeläggande, så att människor känner att de inte har stöd för att göra det vi avskyr”.

Dessa statliga ”skam-tekniker” visades nyligen upp i fallet med Nakoula Bassely Nakoula i Kalifornien som producerat filmen ”Innocence of Muslims”. Naku-

olas 14 minuter långa YouTube-trailer för filmen blev förevändning för det senaste islamiska raseriet, som började i Kairo 11 september 2012 och inom några dagar hade spritt sig till mer än 30 platser över hela världen. Efter det har Obamas Vita hus deltagit i en högljudd kampanj för att demonisera den än i dag mystiska filmen och mannen som gjorde det. Obama, Clinton och andra toppptjänstemän fördömde offentligt filmen (visserligen billigt gjord, men en film som visar de händelser som ligger till grund för de islamiska principerna), som ”förkastlig”, ”avskyvärd” och ”skändlig”.

Den amerikanska regeringen har dessutom gjort tv-reklam av Obamas och Clintons uttalanden, reklam som sändes i upploppsdrabbade Pakistan. Mitt i detta kaos tog polisen in Nakoula på förhör – en händelse som delvis Saudi-ägda New York Post uppmärksammade i en anda av ”skam och gruppträck”. Rubriken löd: ”*Cinemaniac: Feds question loon who set fire to Muslim world.*” [Vanvettig filmare: FBI förhör galningen som satte den muslimska världen i brand.]

Vita huset skyldde även plundringen av det amerikanska konsulatet i Benghazi, där fyra amerikaner däribland ambassadör Christopher Stevens dödades, på filmen trots att underrättelseuppgifter tidigt indikerade att det rörde sig om en planerad terroristattack. Vita huset höll fast vid denna fiktion – lögn – i två hela veckor, ända till 25 september då presidenten talade till FN. Där stod han inför hela världen, inklusive det islamiska blocket, och åberopade filmen sex gånger och slog fast: ”Framtiden får inte tillhöra dem som förtalar islams profet.”

Underrättelseofficer Coughlin menar att presidentens uttalande om ”förtal” är av stor betydelse. Ett av de viktigaste målen för OIC:s ”10-åriga handlingsprogram”, förklarar Coughlin, är att se till att alla yttranden underställs islamisk lag, inklusive islams syn på förtal. I den auktoritära sunnimuslimska lagboken *Reliance of the Traveller*, definieras förtal som allt en muslim ”skulle ogilla”, även när det är sant.

Oavsett om Obama visste exakt vad han sa till FN, så hörde hans allierade i det islamiska blocket honom tydligt säga att framtiden ”måste” bli en tid då ”förtal” av islams profet inte får råda. Det innefattar alla som kritiserar, avvisar eller bara beskriver islam. I själva verket böjde sig USA:s president för lagar som

förbjuder yttrandefrihet kring islam. Han stod inte längre upp och försvarade konstitutionens pärla: First Amendment. Två dagar senare greps Nakoula för att ha brutit mot sin villkorliga dom. Mannen som producerade ”*Innocence of Muslims*” avtjänar just nu ett år i fängelse. Varken domen mot Nakoula eller presidentens tal kritiserades av så kallade medborgarrättskämpar.

Samtidigt fortsätter Istanbulprocessens kamp mot **First Amendment**. Förra månaden skickade utrikesdepartementet en delegation till London för att delta i en ”konferens om genomförandet” av resolution 16/18, som utrikesdepartementet beskrev det på sin webbsida. Ingen vet vad som diskuterades (Nakoulas dom?) på tredagarsmötet som Storbritannien och Kanada bjudit in till. Och ännu viktigare - vad kom de överens om angående ”verkställighetsmekanismerna”, som man talade om redan på mötet i december 2011?

Det vet vi inte - alla handlingar från konferensen är hemliga.

FAKTA

FIRST AMENDMENT

Thomas Jefferson var den av USA:s grundare som kämpade hårdast för att skapa en konstitution som för evigt skulle bevara amerikanernas oinskränkta rätt till yttrandefrihet. I Bill of Rights finns de tio tillägg som slår fast vilka rättigheter den enskilda individen har gentemot statsmakten. First Amendment (första tillägget) var Jeffersons högsta prioritet. Det lyder: Congress shall make no law respecting an establishment of religion, or prohibiting the free exercise thereof; or abridging the freedom of speech, or of the press; or the right of the people peaceably to assemble, and to petition the government for a redress of grievances. (Kongressen skall inte stifta lagar om religioner eller förbjuda det fria utövandet av dessa, eller inskränka yttrandefriheten, eller pressfriheten, eller folkets rätt att fredligt samlas och framställa klagomål till regeringen.)

I Indien säljs antibiotika över disk, vilket orsakat en hälsokatastrof. Men Indiens hälsominister Ghulam Nabi Azad vägrar ändra lagen.

SVT:s Agenda missade poängen

Märkligt att journalisten glömde att nämna vem som är ansvarig för Indiens hälsokatastrof

Av Mrutyuanjai Mishra

”Det behövs krigsmetoder mot de resistenta bakterierna.” Så löd det hårda budskapet i Sveriges Televisions program *Agenda* för några veckor sedan.

Det hela var en varning till svenska turister som planerar att resa till Thailand, Egypten och Indien.

Men reportern glömde att nämna var det indiska problemet ligger – hos landets hälsominister Ghulam Nabi Azad, som vägrar gå med på att bara läkare ska få skriva ut antibiotika eftersom detta inte skulle vara populärt bland väljarna.

Agenda varnade: ”Det blir allt vanligare att turister kommer hem med farliga resistenta bakterier. Det gäller särskilt resmål utanför Europa som Thailand, Indien och Egypten. I en studie från Lunds universitet undersöktes 242 resenärer som blivit magsjuka utomlands och sökt vård i Sverige. Av dem som besökt Thailand bar 22 procent på resistenta tarmbakterier. Motsvarande siffror för Egypten var 50 procent och av dem som besökt Indien bar 79 procent på resistenta tarmbakterier.”

Agenda hade rätt när de sa: ”Ett problem i Indien är de i många fall mycket dåliga, ibland obefintliga, vatten- och avloppssystemen. Dessutom är överanvändningen av antibiotika kanske ett ännu större problem. Det finns inga

riktlinjer. Antibiotika masstillverkas och säljs billigt över disk utan recept.”

Det som förvånade mig som är av indiskt ursprung var varför journalisten inte nämnde mannen som är ansvarig för hälsokatastrofen, Ghulam Nabi Azad, Indiens hälsominister, en man som är ökad för sina homofobiska kommentarer.

En stor del av Indiens befolkning lever i byar där tillgången till läkare är begränsad. Så för många är det enda alternativet att gå till sitt lokala apotek, där de helt enkelt bara köper medicinen. Detta är problemets kärna. Indien har ingen brist på vetenskapsmän och forskare som förstår problemet, men landet saknar den politiska viljan att förändra. Politikerna tänker mer på att få röster än på folkets välbefinnande.

Så varför nämnde de inget om hälsoministern?

Är det för att han är muslim? Kan det bero på att ett omnämnande av Ghulam Nabi Azad skulle sätta fokus på hans märkliga syn på homosexualitet? Vid en hiv/aids-konferens sa han att homosexuallitet är en onaturlig ”sjukdom” från Väst – ett uttalande som skapade oro inte bara i Indien utan även bland homosexuella aktivister över hela världen.

Enligt Mr Azad ligger det till så här: ”Det är oroande att det i världen och i vårt land har uppstått en sjukdom för att män har sex med män, vilket är onaturligt och inte borde äga rum.”

Iran – ett förbjudet men lockande turistland

Bara de modigaste vågar sig in bakom Irans krackelerade järnridå

Av Bennett Aurora och Miyu Suzuki

Iran är ett land många känner till, men få har sett. Kanske det mest fruktade och mest demoniserade landet i världen. Av förklarliga skäl är Iran därför inget vanlig resmål för semesterfirare från rika länder. Däremot är det något av en utmaning för de mest oförskräckta resenärerna – främst män.

Uppskattningsvis besökte bara cirka 20 000 utlänningar Iran under 2011, om man inte räknar in religiös turism. De flesta kom från Kina, ett land utan politiska spänningar med den islamiska republiken. Men för västerlänningar (främst från norra Europa, Australien och Nya Zeeland) är lockelsen med Iran just allt det förbjudna.

Och det är synd, eftersom Iran har så mycket mer att erbjuda än sitt geopolitiska läge. Det är faktiskt en av världens äldst bevarade civilisationer, födelseplats för världens första riktigt multinationella imperium – tusen år innan islam fanns, än mindre någon ”islamisk republik”. Iran (eller Persien, som det hette under antiken) hade en högtstående kultur i tusentals år, då det persiska språket och ”persiska” samhällen dominerade större delen av Centralasien och Mesopotamien.

Ett ofta förbiset faktum när det gäller den så kallade ”islamiska guldåldern” är att de allra flesta av dess filosofer,

poeter och vetenskapsmän var perser, inte araber. Den utomordentligt moderna 1300-talspoeten Rumi är än i dag en av världens mest lästa poeter.

Ta bara staden Shiraz, känd för sitt vin, sina blomsterträdgårdar och sitt artisteri. Vissa menar att det är symptomatiskt för Irans kulturella nedgång att Shiraz i modern tid är mer känt för att vara centrum för illegal organhandel.

Irans varierade landskap har också mycket att erbjuda turister. Även om över 80 procent av landet består av torra eller halvtorra landskap – och under århundraden varit föremål för en långsam men stadig ökenspridning – skulle det vara ett misstag att jämföra landet med Irak eller Arabien. Iran är i själva verket välsignat med en otroligt mångsidig geografi. Den norra delen av landet, vid Kaspiska havet, kännetecknas av sina lummiga och fuktiga skogar. Pittoreska öar ligger utspridda längs landets långa kust mot Persiska viken. De enorma bergskedjorna i västra och norra delarna, ger både goda vattenresurser åt den växande befolkningen och minst 19 officiella skidorter för vinterturism.

Den geografiska mångfalden matchas, ja, nästan överskrids, av folkets mångfald. Etniska perser utgör i själva verket inte mycket mer än hälften av landets 75 miljoner människor. Resten utgörs av andra iranska folkslag (t ex kurder), turkiskt etniska grupper (särskilt många azerier), kaukasier (speciellt armenierna),

och en liten semitisk befolkning (araber, assyrier och den lilla spillran judar som återstår).

Trots att landet nu är känt som en shiamuslimsk republik, finns det faktiskt en mängd religioner i Iran: sunniislam, sufism, armenisk ortodox kristendom, georgisk ortodox kristendom, bahai, zoroastrianism, judendom med mera.

Ändå kommer alltså bara kring 20 000 seriösa turister hit varje år. Som en jämförelse kan nämnas att grannlandet Turkiet, av jämförbar storlek och befolkning, besöks av drygt 30 miljoner per år och drar in över 20 miljarder dollar på turismen. Om man räknar in religiösa pilgrimer och affärsresenärer kommer cirka 3 miljoner besökare årligen till Iran, och regeringen hävdar att de drar in runt en miljard dollar på turismen.

Före den islamiska revolutionen var Iran en självklar del av den berömda ”hippie-vägen”. Amerikaner, européer och australier följde den gamla Siden-vägen utan annan utrustning än sina tummar och ryggsäckar. Men 1979 förkunnade de religiösa ledarna Irans skilsmässa från omvärlden och normal internationell diplomati, med sin radikala islamistiska ideologi: ”Inte öst, inte väst, islamisk republik.” De stormade den amerikanska ambassaden och höll diplomaterna gisslan i 444 dagar. Politiska partier förbjöds liksom alkohol, utländsk underhållning och jeans. Nästan inga utlänningar stannade kvar och de som

gjorde det levde i ständig rädsla för sina liv och löpte hela tiden risken att stämplas som spioner eller agenter för ”Westoxification” (Västförgiftning).

Muséer och antika platser som Persepolis stängdes och många artefakter var snubblande nära att förstöras av högarna – ett förebådande av talibanernas barbariska sprängning av de gigantiska Budhastatyerna i Bamiyan, Afghanistan.

Det tog den nya regimen över två decennier – och en reformistisk president i form av Muhammed Khatami – att inse vilka potentiella ekonomiska och diplomatiska fördelar det finns i att utveckla turistindustrin. På Khatamis uppmaning beviljade regeringen många fler turistvisum, medan Cultural Heritage, Handcrafts and Tourism Organization (ICHTO) satte igång att försöka bygga en infrastruktur för turism.

Dock återstår flera allvarliga hinder. Förra året blev det teoretiskt möjligt för medborgare från 98 olika länder att söka visum till Iran via utrikesdepartementets webbsida. Givetvis finns ingen statistik tillgänglig, men obekräftade uppgifter antyder att många får avslag på sina ansökningar. Dessutom fortsätter regimen att exportera en mycket hotfull och våldsam bild av landet genom alla iscensättningar av demonstrationer med skägiga män och kvinnor i svarta chador som ropar ”död åt” olika västländer och naturligtvis Israel.

Den som vill känna sig trygg som

turist i Iran bör avstå från att konsumera alkohol, bara bära blygsamma kläder (hijab för kvinnor och hellånga byxor för män), aldrig uttrycka någon politisk åsikt som går emot regimen och inte avslöja att de är ateister. Icke-muslimska män bör se till att aldrig komma i alltför nära fysisk kontakt med en muslimsk kvinna.

Även om det är sällsynt händer det att utländska medborgare fångslas för sådana brott. Särskilt journalister råkar ut för att få sina grundläggande mänskliga rättigheter kränkta. Den tyske reportern Marcus Hellwig blev slagen under de första tio dagarna av sitt fem månader långa fängelsestraff, och berättade efteråt att han att hörde skrik från tortyroffer i närliggande celler. 1997 greps en annan tysk man, Helmut Hofer, och dömdes två gånger till döden genom stening – för att han hälsat en iransk kvinna med en kindpuss när han anlände till Teheran flygplats. Han tillbringade nästan två år i fängelse innan han slutligen ”frikändes”, och tvingades betala böter på 7 000 dollar för att få lämna landet. Han hade då redan betalat 23 000 dollar för att undvika det spöstraff en tidigare domare delat ut.

Men det måste sägas att dessa fall är sällsynta. Ett mer typiskt exempel på missöde i Iran drabbade det norska paret Rafael och Agneta. Som de erfarna resenärer i 20-årsåldern de är, följde de rekommendationerna de fått av den iranska

ambassaden i Norge. Regeringen i Iran har nyligen infört ett system där medborgare i vissa länder har rätt till visum-vidankomst, om de betalar avgiften i förväg och skriver ner sitt referensnummer.

”Byråkratin är usel. Människorna på flygplatsen hade ingen aning om detta visumsystem, de ville utvisa oss direkt. De sa att vi måste ta nästa flyg ut ur landet. Jag visade kvittot på att vi betalat våra visumavgifter, men det hjälpte inte”, berättar Rafael.

Agneta fyller i:

”Efter en stund började jag misstänka att ambassadens webbplats var falsk eller något. Den officer som grep oss visste ingenting om detta. Han ringde sin chef var tionde minut.”

Efter fem timmars palaver där norrmännen bedyrade sin oskuld – och tvingades betala sina viseringsavgifter en andra gång – släpptes de till sist in i Iran.

Den islamiska republiken Iran befinner sig inte bakom en järnridå, det är snarare en porös tenngardin. Landet är öppet för ett begränsat antal turister. Men regimen är fortfarande extremt paranoid och myndigheterna är alltid på sin vakt mot spioner som kan lura bakom varje blond backpacker-kalufs.

Den fantastiska naturen och de historiska attraktionerna i landet, fortfarande relativt opåverkade av omvärlden, är till för att upptäckas – av dem som är villiga för ta risken att träda in i detta mörka rum.

NOTISER

Slutet för kristna i Mellanöstern

Kristendomen är på väg att utrotas i Mellanöstern, enligt en rapport från den Londonbaserade tankesmedjan Civitas – Institute for the Study of Civil Society. Rapporten som heter ”Christianophobia” drar slutsatsen att även om kristna är förföljda i en rad olika länder, däribland Indien, Burma och Kina, så sker de värsta övergreppen i länder med muslimsk majoritet. Rapporten slår fast att mellan hälften och två tredjedelar av Mellanösterns kristna antingen har lämnat regionen eller blivit mördade de senaste hundra åren. I bland andra Saudiarabien, Mauretanien och Iran riskerar människor som lämnat islam att bli dödade, och på många andra ställen kan de förvänta sig allvarliga straff. Enligt rapporten ignoreras förföljelserna av kristna i muslimska länder, ofta av rädsla för att kritik ska uppfattas som ”rasism”. Till den engelska tidningen *Daily Telegraph* (23 december) säger rapportförfattaren Rupert Shortt att problemet med förföljelsen av kristna borde ha hög politisk prioritet runt om i världen. Att den inte uppmärksammas säger mycket om vilken ”offerhierarki” som råder.

Svensk Sommarpratare styr ”iransk lobby” i USA

Den 20 december skickade en grupp tidigare europeiska och amerikanska diplomater ett brev till president Barack Obama, där de argumenterade för att de internationella sanktionerna mot det iranska präststyret inte kommer att tvinga Iran att lägga ner sitt atomvapenprogram. Sanktionerna riskerar däremot att skada USA:s rykte bland vanliga iranier, de som drabbas av sanktionerna. USA bör därför välja en annan kurs gentemot den iranska regimen och satsa på en kompromiss med styret i Teheran. Bakom brevet ligger en av förra årets Sommarpratare i Sveriges Radio, Trita Parsi. Han är född i Sverige, talar svenska och framställs i mainstream-medierna som moderat och respektabel. Parsi är ordförande i NIAC (National Iranian American Council), vars initiativ hyllas av regimen i Teheran. På en regimvänlig webbsida skriver en före detta iransk diplomat att NIAC är att betrakta som ”den iranska lobbyn i USA”. Det antyds också att brevet till Obama är ett resultat av iranskt lobbyarbete. Artikel om brevet är illustrerad med ett foto av Trita Parsi och ett av den iranske presidenten Ahmed Ahmadi-njad. Det är för övrigt inte första gången styret i Teheran har kallat NIAC för ”den iranska lobbyn i USA”.

Tyskarna ett ”lätt byte” för kurdisk-libanesiska klaner

Medan såväl den tyska regeringen som oppositionen fortsätter insistera på att invandringen är en vinst för landet, växer konflikterna mellan vissa invandrargrupper och det tyska folket. Enligt rapporter från juridiska myndigheter är problemen med kurdisk-libanesiska klaner nu så stora att man har mist kontrollen i Berlin, Bremen och Essen. Här kan ordningsmakten bara hjälplöst se på medan klanmedlemmar opererar fritt. De libanesiska klanerna baseras på etnisk tillhörighet, familjeförbindelser och är strikt hierarkiskt organiserade. Ett modernt samhälle som det tyska, som bygger på små familjer och fria institutioner, har svårt att försvara sig mot sådant här. Enligt en artikel i *Süddeutsche Zeitung* ”föraktar klanerna allt som inte är en del av deras kultur, först och främst tyskarna”. I en intern rapport från Berlinpolisen beskrivs situationen såhär: ”För unga tyskar i områden som domineras av etniska ligor ... är situationen redan drama-tisk. När de går på defensiven och drar sig undan, uppfattas detta som svaghet och förlust av heder – men det är också farligt: Antalet tyska tonåringar som utsätts för våld och rån för att de är enkla offer, är betydande i etniskt dominerade ... områden.”

KUBANSK MÄNNISKORÄTTSKAMPANJ
DÖMD ATT MISSLYCKAS

FN:s konvention om civila och politiska rättigheter kommer inte att förändra någonting

Av Juan González Febles

HAVANNA. Det pågår en kampanj på Kuba för att informera befolkningen om innehållet i två FN-konventioner. Båda undertecknades 2008 av den kubanska regeringen, men har aldrig ratificerats. Kort därefter tvingades mannen som undertecknade dem, Kubas utrikesminister Felipe Perez Roque, att avgå. Kampanjen kommer i kölvattnet av förra årets upprop ”Medborgarappell för ett annorlunda Kuba”, som startades av en grupp självutnämnda

demokratiska socialister på Kuba. Nu försöker Medborgarappellen förmå den kubanska militärregimen att ratificera och implementera de konventioner man faktiskt undertecknat.

Rent allmänt har FN-konventioner haft mycket liten påverkan när det gäller att driva fram politiska förändringar. De förhindrade inte de Sovjetdominerade östeuropeiska länderna från att begå våldsamma övergrepp. De polska och östtyska kommunistregimerna hade inga som helst hämningar när det gällde våld mot den egna befolkningen, utan ignorerade fullständigt andan och innehållet i just de konventioner de själva undertecknat. Problemet är att man inte har några

repressalier att ta till mot de underteck-narstater som bryter mot konventionerna. Kampanjen för ett annorlunda Kuba kan kanske spela en propagandaroll och möjligen mobilisera medborgarna – och därmed föra utvecklingen något steg framåt. Men det är knappast troligt att en ratificering av konventionerna skulle hjälpa till att lösa Kubas stora problem. Snarare skulle en ratificering ge regimen ny vind i seglen och en chans att stärka sitt totalitära och fascistiska styre. Dessutom skulle det kunna bli en godbit för EU och USA:s ständigt snubblande utrikesdepartement.

Därför verkar det osannolikt att an-strängningarna för att få det kubanska militärstyret att underordna sig FN-konventionerna kommer att ge några som helst resultat. Om syftet är att mobilisera folket för demokrati är det lovtvärt, men effekten kommer snarare att bli ett fiasko eller, ännu värre, ett riktigt bedrägeri. Rent historiskt har Kubas medborgarrättsrörelser för demokrati haft dålig framgång. Detsamma kan sägas om de försök som gjorts av exilkubanska grupper som exempelvis Cuban Committee for Human Rights som bildades 1976. Största hindret för att etablera en enad, vältalig politisk plattform har inte varit Castroregimen, utan de externa försöken att genomdriva metoder som bortser från den Kubabaserade oppositionens behov. Man kan bara hoppas att ”Medborgarappell för ett annorlunda Kuba” inte visar sig bli ännu en besvikelse som inte är bättre bara för att den är ny. Demokrati är den enda vägen för att lyfta Kuba när Castro-eran är över.

En av Kubas få oberoende journalister, Juan González Febles, skriver om människorättsskampanjen som är dömd att misslyckas. Foto: Ingrid Carlqvist

PORTRÄTTET

Sabatina James
– Sanningen
gjorde henne
fri

med hennes växande skönhet och den annalkande puberteten.

Det var ett omöjligt liv, ett liv som levdes i hemlighet. Sabatina James tvingades klä sig ”modest” i skolan. Varje morgon läm-nade hon lägenheten klädd i flera lager kläder och under de långärmade blusarna dölde hon sitt tajta linne. Sabatina, som vid den här tiden hade bestämt sig för att hon inte längre var pakistanska, var på väg mot en rejäl krock med föräldrarna som fortfarande var pakistanier. Föräl-drarna slog henne när hon blev kär i en österrikisk pojke. Hon rymde hemifrån, men återvände när föräldrarna visade sig ängerfulla.

1999 återvände Sabatina och hennes familj till Pakistan, skenbart för att tillbringa sommarlovet med familj och vänner. Hennes far hade dock andra planer för sin äldsta dotter – hon skulle giftas bort med sin kusin Salman, något som beslutats många år tidigare. När Sabatina gjorde uppror mot kusingiftet stängdes hon in i en *madrassa* [koransko-la, reds anm], där imamer hjärttvättade henne tills hon loppbiten och utmärglad kollapsade.

När sommarlovet var slut åkte familjen hem, men Sabatina tving-

ades stanna kvar. Instängd i familjens pakistanska hem, satte hon igång sin hemliga plan för att komma hem till Österrike. Hon förvandlade sig till en foglig, lydig flicka och till sist lät fad-ern henne återvända, men väl hemma började intensiva påtryckningar för att få henne att skriva under en visumansökan för fästmannen. I samma veva kom hon genom en mångårig vän i kontakt med Bibeln och en dramatisk förändring hade inletts.

Sabatina James väg till kristendomen påskyndades av en stor smäll, än en gång på grund av hennes kläder. Sabatinas mor skrek med ögonen fyllda av hat: ”Titta på dig! Du klär dig som en hora. Har du glömt allt du lärde dig i Pakistan?” Detta blev början till slutet för Sabatinas liv som dotter i familjen. När hon vägrade gifta sig med kusinen sparkade modern ut henne med orden: ”Stick härifrån! Du är inte längre min dotter. Jag vill aldrig se dig igen.”

Sharia, strafflagen som gäller för såväl muslimer som icke-muslimer, kräver dödsstraff för den som lämnar islam. Det kom därför inte som någon överraskning för Sabatina att hennes föräldrar och bröder gjorde vad sharia kräver när de

fick höra om hennes konvertering – de gav henne tid att överväga sitt val och om hon vägrade skulle de döda henne. Sabatina James gick till polisen, som inte gjorde någonting. När hennes ”fäst-man” Salman dök upp i Österrike med ett visum han fått med hjälp av ett falskt vigselbevis, tvingades Sabatina lämna Österrike för evigt.

Nu lever hon med hemlig identitet i Tyskland och flyttar ständigt mellan olika bostäder. Men Sabatina vägrar att låta sig tystas. Tvärtom har hon grundat *Sabatina e.V.*, en ideell organisation som hjälper muslimska kvinnor som hotas av våld, tvångsäktenskap eller hedersmord. Förutom stöd och rådgivning hjälper de unga flickor att hitta fosterfamiljer där de kan gömma sig.

Och även om hon inte alltid lyckas förhindra tvångsäktenskap, är Sabatina outtröttlig i sina ansträngningar. Trots risken att dödas besökte hon för en tid sedan Pakistan för att själv undersöka situationen. Hon beskriver chocken och fasorna hon upplevde där i sin bok *Only the Truth can set us free*. Dessutom föreläser hon och framträder ofta i tv – allt för att upplysa allmänheten om de hedersmord och tvångsäktenskap som förekommer mitt i Europa.

Hollands multikulturella rättvisa slår till

Geert Wilders advokat, Abraham Moszkowicz, fick parlamentsledamoten friad men har nu mist sin advokatlicens.

När de misslyckades med att sätta dit Geert Wilders gick systemet på hans advokat

Av Hans Jansen

AMSTERDAM. En holländsk domstol frikände parlamentsledamoten Geert Wilders 23 juni 2011. Enligt domarna var Wilders inte skyldig till uppvigling, diskriminering eller förtal av muslimer. Det var dock inte slutet på den olyck-saliga rättegången som flera gånger urartade i en rättslig cirkus. Nu visar det sig att Geert Wilders advokat, Abraham Moszkowicz, kan ha försvarat sin klient en liten gnutta för ivrigt för Nederländer-nas mångkulturella elit. En av de sista dagarna i oktober 2012, suspenderade en ”disciplinnämnd” i Amsterdam Lawyers Guild, Abraham

Moszkowicz som advokat. På livstid. Det är svårt för utomstående att förstå grunderna för detta yrkesförbud, men det verkar som om en del av hans klienter var missnöjda med resultatet av de rättegån-gar där han försvarade dem – de hade inte samma tur som Geert Wilders utan dömdes till olika långa fängelsestraff. Advokat Moszkowicz har beslutat att överklaga avstängningen.

Praktiskt taget samma dag offentlig-gjorde den nederländska pressen att skattemyndigheten hade övertygat Mosz-kowicz om att det låg i hans intresse att betala en miljon euro (enligt vissa rapporter var summan ännu högre) för att inte åtalas för skatteflykt. Mr Mosz-kowicz kände sig tvungen att betala. Den 12 december dömdes Abraham Moszkowicz återigen av disciplinnäm-n-

den i Amsterdam Lawyers Guild, den här gången för att ha kränkt den domare som var ordförande under andra hälften av Wilders rättegång. En viss Marcel van Oosten, som måste vara den känsligaste domaren i Nederländernas rättshistoria. Advokat Moszkowicz kanske inte ligger sömlös över dessa frågor, men det är en tydlig varning till alla advokater som i framtiden överväger att försvara en klient som anklagas för samma saker som Geert Wilders.

Och faktiskt kommer ett nytt fall snart inför rätta. Den mångkulturella rättvisan i Holland misslyckades med att få skämt-tecknaren Gregorius Nekschot dömd ”trots att han var skyldig”, som åkla-garen påstod i de statliga medierna. De misslyckade också med att tysta Wilders, men skulle kunna nå framgång i det tredje fall de nu har inlett. Den här gången gäller det en nederländsk medbor-gare som redan har lämnat landet och vill vara anonym.

Den första domstolsförhandlingen ägde rum i Amsterdam, tidigt på morgonen den 28 november. Intresset utifrån var mycket litet. Eftersom det är extremt svårt att döma dessa envisa personer för åsiktsbrott under den nuvarande lagstiftningen, kan denna tredje rättegång bli en utdragen historia. Det vore betydligt lättare om man införde sharialagar i Nederländerna. En penna och ett papper att skriva domen på, ett rep för att genomföra straffet – och så är rättegången över.

Arabisten dr Jansen var expertvitne för försvaret i rättegången mot Geert Wilders.

DOKUMENTÄR AVSLÖJAR: ”RASIST” ETT MISSBRUKAT OCH URVATTNAT ORD

Alla pratar om rasism, men ingen kan ge exempel på den. Se den avslöjande filmen A Conversation about Race på Dispatch TV

Av Ingrid Carlqvist

När amerikanen Craig Bodeker, 51, gick på mellanstadiet utsattes han och hans kamrater för en kupp av sina lärare – de ”avslöjades” alla som rasister. Craig svor på att bättra sig.

Men efter många år som ”antirasist” insåg han att ordet rasism är ett av de mest missbrukade i vår tid, och bestämde sig för att göra dokumentärfilmen *A Conversation about Race*. Du kan nu se den på *Dispatch TV*, på vår webbsida.

Det som hände filmaren Craig Bodeker på mellanstadiet var att två lärare sa till barnen att de skulle leka en lek – att associera ord. De bad barnen säga ord de kom att tänka på när läraren sa ”vit” – med ljus och klar stämma. De sa ren, oskuldsfull, ärlig etc. Sedan fick de säga ord de tänkte på när läraren sa ”svart” – med otäck och arg röst. Barnen

sa läskig, mörk, hemsk, etc. Lärarna gav sedan barnen deras unga livs värsta chock: ”Ni är alla rasister och vi är äcklade av er!”

Efter denna indoktrinering blev Craig en av ”antirasisterna” och svor på att bättra sig. Det dröjde ända till medelåldern innan han vågade ifrågasätta det of-fentliga samtalet kring rasism. Sakta men säkert hade han upptäckt att hela logiken bakom ordet ras blivit ologisk och rejält invecklad. Han hade på känn att en liten undersökning skulle avslöja många motsägelser och bestämde sig för att fånga några av dessa på film. Tanken var att ett sådant avslöjande skulle förbättra diskussionen och få människor att reflektera över hur de använder dåligt definierade termer som rasism och rasist.

Bodeker började med att annonsera efter intervjupersoner via den stora sajten Craigslist. Arbetsnamnet på hans dokumentär var: ”Projektet för att stoppa rasism nu”. I januari 2008 började inspelningarna och det tog inte många minuter förrän Craig Bodeker insåg att

det han filmat var helt sensationellt.

Hans första fråga till alla var: ”Upplever du rasism i din vardag?” Alla svarade: ”Ja!”

Det var uppenbart att den rasism de talade om var vitas rasism emot svarta, att svarta kan vara rasistiska mot vita föll ingen av dem in. Och när Bodeker bad om exempel på rasism, fick han mycket märkliga svar. I stället för mobbning, fula tillmälen eller sämre service, sa de svarta: ”Folk som är överdrivet vänliga mot mig, folk som tittar konstigt på mig, folk som säger att jag dansar bra – bara för att jag är svart ...”

De vita ”erkände” rasistbrott med exempel som: ”Ibland när jag hör en svart person skrika högt på bussen, kan jag tänka att de svarta verkligen är högljudda. Och sen inser jag att det är rasism.”

Såväl svarta som vita höll med om att svarta är betydligt bättre på basketboll än vita – och att detta beror just på deras ras. Men när Bodeker frågade om de instämde i påståendet att vita är bättre på att behålla sina jobb, slog de intervjuade

ifrån sig. Detta kunde absolut inte ha med den vita rasen att göra.

På frågan om vita är bättre än svarta på IQ-tester, menade samtliga att detta beror på att testerna är utformade av vita, för vita. När Craig Bodeker påpekade att asiater alltid presterar högst, blev de intervjuade osäkra och visste inte vad de skulle svara.

Alla höll med om att det är bra att svarta har förkampar för sin ras, men ryggade tillbaka inför tanken att vita människor skulle tala gott om sin ras.

En av de mest intressanta sakerna är att filmen avslutas med frågan om vad de intervjuade anser om den illegala massinvandringen av mexikaner och andra latinamerikaner till USA. Medan de vita lite undanglidande svarade att det är helt okej och att alla som vill ska få komma till USA, svarar flera av de svarta att det nu får vara slut med latinoinvandringen.

– Om jag vore president skulle jag skicka ut dem allesammans, säger en ung svart kille.

tillfogade kristenheten muslimerna ett allvarligt nederlag år 1099. Segern gav de kristna den viktigaste av alla platser tillbaka – Jerusalem, som då varit ockuperat av muslimerna i mer än 450 år. En annan myt som Tom Holland krossar är den om det toleranta kalifatet, där Bokens folk levde i harmoni sida vid sida. Holland beskriver förnedringen, de fasansfulla övergreppen och de ständiga pogromerna mot kristna och judar, och pekar även på den väldiga omfattningen av muslimernas slavjakt i Europa – europeerna som fördes till slaveri till muslimska länder räknas i miljoner. Tusenårsstriden är absolut ingen svartmålning av islam – även kristna gör sig skyldiga till hemskheter i boken. För tydlighetens skull bör betonas att den inte heller uteslutande avhandlar kristenhetens kamp mot islam – större delen av boken beskriver Europas kristnande utifrån andra kontexter och väderstreck. Att denna artikel fokuserar på avsnitten om islam beror på att jag som svensk inte är van vid att få läsa texter om islam som inte är ängsligt tillrättalagda, och det i en bok av en etablerad, prisbelönt historiker.

Till skillnad från kulturrelativistiska kolleger är Tom Holland deskriptiv; han tolkar inte i svart eller vitt eller ond eller god. Han betecknar heller aldrig explicit korståget 1099 som ett försvarskrig, utan stannar vid att skildra skeenden och låter läsaren tänka till själv.

Dock är det svårt att inte få uppfattningen att de kristna ger igen efter århundraden av förnedring. Men det är en kontroversiell sak att påstå i Sverige, där skulden är vår arvedel.

TOM HOLLAND AVLIVAR MYTERNA

Engelsk historiker vågar problematisera den gängse bilden

Av Bo Svensson

Den skuldfyllda västerländska historieskrivningen är på det klara med att korsfararna var angripare och muslimerna deras offer.

Men när den engelske historikern Tom Holland låter fakta gå före omotiverade skuldskänslor i sin bok ”Tusenårsstriden”, avlivar han samtidigt några efterhängsna myter.

Den västerländska arvedelen – skuldbördan för allt ont i världen – verkar aldrig sluta växa. Inte minst svenskarna lägger på sten på sten så fort tillfälle ges, och det beror antagligen på att de under årtionden indoktrinerats av sitt lands bortskämda etablissemang; politiker, akademiker, journalister, författare och kändisar i nöjesbranschen.

Oavsett forum – kultursidan i en dagstidning, en föreläsningssal på ett universitet eller ett ”debattprogram” på tv – är problemformuleringar och tolkningar givna på förhand: allt hemskt som sker i världen är de västerländska sekulära demokratiernas fel. Rör det sig om Sydostasien så beror allt elände på att Nike tillverkar skor där, och gäller det Mellanöstern så bottnar all turbulens där i att korsfarare återerövrade Jerusalem från muslimerna år 1099.

Visst har det hänt att någon ur etablissemangen råkat säga fel sak, till exempel problematiserat kring intolerans bland muslimska invandrare, men då har den personen omgärdad blivit utfrysst och mobbad av sina kolleger och mordhotad

av sina meningsmotsståndare. Men det har stannat vid det – Sverige är ju trots allt inte Nordkorea.

Mordhotad har även den lågmälda engelske historikern Tom Holland blivit efter att ha problematiserat kring just islam och profeten Muhammed i ett program som sändes i engelsk tv i höstas. (I programmet gjorde han samma sak med Jesus och kristendomen, dock utan efterföljande mordhot.)

I sin bok ”Tusenårsstriden – hur kristendomen segrade i Europa” från 2008 beskriver 44-årige Holland hur kristendomen överhuvudtaget överlevde sina första tusen år, från de inledande stapplande århundradena fram till millenniets tre sista sekler, då en ny religion tornade upp sig som det största hotet av alla – islam.

Sändebuden från Europa som anlände till kalifatet för att utbyta artighetsbetygelser förbluffades över det förakt och den oresonlighet som mötte dem, skriver Tom Holland: i muslimernas ögon var de otrogna på sin höjd mänsklig boskap eller skatteunderlag. Muslimerna var inte intresserade av några ömsesidiga erkännanden, de hade ett enda intresse – att sprida islam över hela världen.

I Tusenårsstriden framstår inte islam som den fredens religion som svenska media-konsumenterna dagligen matas med. Tvärtom är det en svärdets religion. Medan Jesus vände andra kunden till förhålligade profeten Muhammed krig och erövring, och hans krigare fick löfte om paradiset om de dog i strid för islam.

När den bysantinske kejsaren Nikeforos på 900-talet bad biskoparna om motsvarande martyrskap för kristna soldater för att inspirera dessa än mer i försvarskriget mot de anfallande muslimska arméerna, blev svaret ett blankt nej från de förfärade prelaterna. Att döda var en synd, även om det var i försvaret av kristendomen. I stället för att glädjas inför paradiset väntade tre års sträng botgöring för att en bysantinsk soldat skulle renas från synden i att ha tagit en muslimsk fiendes liv.

Det skulle dröja ytterligare ett par hundra år, till slutet av 1000-talet, innan kristna soldater genom påve Urban II fick löfte om botgöring för alla synder om de gav sig av för att försvara Guds kyrka i Jerusalem. Ett löfte som innebar startskottet för det första korståget; efter nästan fyra hundra år av muslimskt förtryck och stora landavträdelser,

ROGER SAHLSTRÖM

Från fluga till demokratiskt verktyg

Vem hade kunnat tro att internet skulle gå från tillfällig ”fluga” till ett viktigt demokratiskt verktyg? Ett hjälpmedel så explosivt att det skulle stängas av eller kraftigt begränsas om vissa stater och organisationer fick bestämma. Internets resa har varit lång och skakig men i grunden fått människor, företag och politiker att fundera över vad yttrandefrihet och demokrati egentligen innebär.

Internet är under ständig utveckling, och verkar ibland tänka snabbare än vad vi gör. Hur tänkte till exempel Ines Uusman egentligen när hon för 17 år sedan dömde ut internet som en ”fluga”? Hon sa:

Jag vågar inte ha någon alldeles bestämd uppfattning men jag tror inte att folk i längden kommer att vilja ägna så mycket tid, som det faktiskt tar, åt att surfa på nätet. [...] Att sitta och surfa på nätet tar en himla massa tid. Vad är det bra för? [...] Det kanske är så att det är något som vuxit upp nu. Alla pratar om internet men kanske är det övergående och sedan blir inriktningen mer specificerad.

Ines Uusman, Svenska Dagbladet, 12 maj 1996

I efterhand kan man säga att hon hade både rätt och fel. Vårt sätt att använda internet *har* blivit mer specificerat: spel, chatt, e-handel och mycket annat. Men vi ser dagliga exempel på att människor både vill och kan spendera massvis med tid framför datorn och att det i högsta grad påverkar samhället – tänk bara på upploppen i Göteborg i december.

Internet har på gott och ont blivit en del av vår vardag. Här, i den trygga delen av världen, slänger vi upp bilder på våra senaste maträtter och aktiviteter. I andra delar av världen är internet en viktig plattform för människors frihet – så mycket mer än skryt på Facebook. Men är vilket håll vill vi användare att nätet ska gå? Det är hög tid fundera på detta, annars kommer friheterna på internet snart att begränsas.

De västerländska demokratierna hade varit ganska självgående under många år. Folk röstade och gnällde lite pliktskyldigt på sina politiker. Det fanns bara ett sätt ett nå maktthavare och medier: skriva insändare eller brev.

Så kom internet. Plötsligt fick köksbordsgnällarna möjlighet att exponera sina åsikter för hela världen. Blixtnabbt, via Twitter och Facebook.

I början brydde sig ingen – internet var ju bara en fluga. Men så hände något. Såväl politiker som medier drabbades av panik över det faktum att vanligt folk kunde basunera ut sina åsikter.

Tidningarnas kommentatorsfält stängdes ner, debattsajterna tog bort möjligheten att debattera. Allt medan makten påstår att de räddar yttrandefriheten och demokratin. Maktthavarna kan uppenbarligen inte hantera denna nya situation. I stället för friheter, talar de om begränsningar.

Tryckpressen skapade också panik när den kom. Plötsligt förlorade kyrkan sin ensamrätt på att sprida kunskap och åsikter. Samma sak händer nu. I många år har politiker och journalister sysslat med social ingenjörskonst, sakta men säkert har de byggt om det svenska samhället i grunden. Många har reagerat, men inte kunna föra ut sina tankar. Att de nu kan göra sina röster hörda, skrämmar ingenjörerna bakom det mångkulturella samhället.

Maktthavarna gör allt för att demonisera dem som har en annan åsikt än den politiskt korrekta: att Sverige är mångkulturellt och mår bra av dagens oreglerade invandring. Man ljugar om att alla invandrare är resurser som skapar jobb och utvecklar. Man förvanskar statistik och döljer kostnader – allt för att upprätthålla chimären om att massinvandring är bra för Sverige.

I många år har ombyggnaden av samhället kritiserats på internet. Otaliga bloggar och sajter har fört fram en annan syn. Vissa av dem har varit helt galna, andra sakliga och fulla med fakta. Men makten stämplar alla som fobiska, rasistiska och främlingsfientliga och finge de bestämma skulle alla kritiska sajter bort. Maktens idéer klarar inte kritik.

Internet må ha börjat med några dansande hamstrar, men i dag är nätet oändligt mycket mer än så. Det är det bästa verktyget hittills för att ifrågasätta makten och dess strukturer. För kanske första gången i människans historia har vi ett interaktivt verktyg för alla människor, ett verktyg som kan göra världen mer rättvis.

Låt internet förbli en fri fluga.

PRENUMERERA PÅ Dispatch International

Teckna en prenumeration på Dispatch International så att vi bli en stor och viktig tidning som påverkar den svenska och europeiska debatten. Eller varför inte ge bort ett abonnemang till någon du bryr dig om?

Väljer du papperstidningen får du den hem i brevlådan varje torsdag. I prisert ingår förstås att du också kan läsa allt vi publicerar på vår webbsida www.d-intl.com.

En online-prenumeration är något billigare. Där kan du läsa alla våra artiklar på svenska och engelska och en del av dem även på danska.

Priser:
Papperstidning 1 år – 1 095 SEK
Papperstidning ½ år – 615 SEK
Online 1 år – 905 SEK
Online ½ år – 515 SEK

Beställ din prenumeration via vår webbsida eller skicka ett vykort/brev till:
Dispatch Filial
Postia 2491
214 12 Malmö

Mannen som inte syndade

För att islam ska fungera, måste profeten vara absolut klanderfri och därför är kritik av Muhammed värre än global uppvärmning

Av Hans Jansen

Kristendomen är en udda religion. Likväl har vissa av dess lärosatser påverkat tänkandet hos såväl kristna som moderna västerländska ateister. Ett bra exempel är läran om Arvsyn-den: alla människor är syndare, utan undantag. Även nyfödda syndar: spädbarn är ju skyldiga till frosseri som Augustinus påpekade.

Denna doktrin är löst kopplad till berättelsen om Adam och Evas förvisning från Paradiset (Gamla Testamentet, Första Moseboken) och såsom Paulus använder denna berättelse i Nya Testamentet, i Romarbrevet, femte kapitlet: Alla människor är syndare på grund av en mans olydnad: Adam. Och genom honom har alla syndat.

Att vara smart i den moderna världen innebär oundvikligen att

man kan förutse andras ondska. Goda avsikter bör mötas med cynism. Endast i fantasivärlden kan vi tro att alla vill oss väl – våra överordnade, våra konkurrenter och våra medmänniskor i största allmänhet.

Den kristna grundsatsen om Arvsynen strider mot en grundläggande princip i islamisk teologi. Få kommer att argumentera för att muslimer skulle vara mindre smarta än andra, så det är inte där svårigheten ligger. När allt kommer omkring lever muslimer antingen mitt i eller är omgivna av Krigets Hus. Detta måste ha lärt dem något om hur världen fungerar.

Dock lär den islamiska teologin ut att Muhammed, islams profet, var utan synd. Detta motsäger både den kristna och den sekulära läran. Muhammed, frid vare med honom, var *ma'soom* som muslimska teologer säger, det vill säga "skyddad" från att begå synder eller misstag. I det islamiska tankesättet måste man tro på detta, för om det vore annorlunda, hur skulle vi då kunna lita på Muhammeds påståenden om att han fick uppenbarelser från Gud? Muhammed är utan synd, så han ljög

inte. Följaktligen, när han berättar att hans Koran kommer från Gud, så är det sant.

Kristna teologer är kanske smartare än muslimska, och de accepterar inte att islams profet var utan synd. I deras fotspår känner västerlänningar inga betänkligheter mot att kritisera Muhammed (570-632). Men sådan kritik anses vara en allvarlig förolämpning av muslimsk officiell teologi, precis som det är tänkt. Om Muhammed inte var perfekt och utan synd, skulle Koranen helt eller delvis inte vara Guds ord, och människans eviga liv kan då vara i fara. Ingen domedag, ingen himmel, inget helvete.

Det är förvånande hur snabbt västerländska politiker, akademiker, journalister och domare har förstått den kosmiska faran i att uttrycka kritik mot Muhammed. Det verkar som om sådan kritik i deras ögon är ännu farligare än den globala uppvärmningen, när det kommer till mänskligheten framtida välfärd. Bara ett exempel: President Obama slog 25 september 2012 inför FN fast att "framtiden inte tillhör dem som förtalar islams profet". Hur kan USA:s president ha så fel i en så viktig fråga?

Sådan framgång i den sekulära delen av Västvärlden måste verkligen vara uppmuntrande för muslimska missionärer. Gud välsignar deras arbete på flera sätt. Kommer de troende kristna, som fortfarande är en viktig minoritet i Europa, att vara lika lätta att övertyga? Det återstår att se, men ur islams perspektiv är utsikterna goda. Samtida kristna teologer, av vilka endast en minoritet är välsignade med skarpsinne, verkar vara tveksamma. Vilken skada skulle det göra att avstå från att kritisera Muhammed? I utbyte kanske islam skulle avstå från att kritisera kristendomen?

För att säkerställa att Guds vilja sker, arbetar Organization of Islamic Cooperation, (OIC, de islamiska staternas förbund), genom sina diplomater på att övertyga resten av världen om att islamofobi och kritik av Muhammed ska vara brottsligt i hela världen. Och hör och häpna, Västvärldens regeringar erbjuder ivrigt olika eftergifter för denna tunna teknikalitet, eftersom de ser det som en oviktig sak.

I motsats till dem får vi andra fortsätta tro på den gamla goda Arvsynen.

KULTURKALENDARIUM JANUARI

UTSTÄLLNINGAR	MUSIK	BÖCKER	FILM	TEATER	BALETT
Jan. Fram till 17 februari kan man se den stora utställningen "TUTANKHAMUN – Graven och skatterna" på Malmömuseumsan i Hyllie. Sedan premiären i Zürich 2008 har utställningen som består av 1000 kopior av föremål från gravkammaren som upptäcktes i Konungarnas Dal 1922, setts av över tre miljoner människor. Att det handlar om kopior och inte original gör att man kan visa grav- och skattkammarna så som de ursprungligen såg ut. Originalföremålen är alldeles för dyra att visas upp, bara Tutankhamuns begravningsmask av elva kilo rent guld har ett försäkringsvärde på 6 miljarder US-dollar.	19/1 Danska tribut-bandet <i>Best of Bowie</i> spelar på The Tivoli i Helsingborg. Det är 30 år sedan David Bowies album <i>Let's Dance</i> kom ut och placerade legenden på hit-listor över hela världen. Efter att i sex år ha framfört sina hyllningar till Bowie kommer detta danska band nu till Sverige. En nostalgiafton med musik från alla Bowies perioder utlovas.	I slutet av januari kommer en ny bok om Stasi: <i>Operation Norrsken</i>. Journalisten Christoph Andersson har grävt i Stasiarkiven och utlovar häpnadsväckande uppgifter om de svenska kopplingarna till DDR. Här finns historien om Rapport-journalisten Cats Falck som försvann spårlost och sedan hittades död i Hammarbykanalen. Lika mystiskt dog krigsmaterielinspektören Carl Algernon. I båda affärerna figurerade Stasi. Men den största Stasioperationen blev en flopp. "Operation Norrsken" skulle kompromettera det svenska kungahuset för dess gamla förbindelser med Nazityskland. Allt avblåstes i sista stund när Stasi och DDR insåg att det fanns pengar att tjäna ...	10/1 Dansk filmpremiär för Thomas Vinterbergs <i>Jakten</i> där Mads Mikkelsen spelar en dagisanställd som blir falskt anklagad för att ha blottat sig för ett av dagisbarnen. När Vinterberg visade filmen i Cannes i somras berättade han: "I Danmark har vi ett talesätt som säger att barn och fyllon alltid talar sanningen. Med den här filmen säger vi att detta inte alltid är sant. Det händer att barn ljuger, men de gör det för att tillfredsställa vuxna. Filmen vann pris för Bästa manus vid European Film Awards i Malmö i december och vid Cannes-festivalen i somras fick Mikkelsen priset för Bästa manliga skådespelare. Svensk premiär 12 april.	4-10/1 På Det Norske Teatret i Oslo ges under en vecka <i>Abrahams barn</i>, en föreställning om de tre stora religionerna kristendom, judendom och islam. Alla gör de anspråk på att ha Abraham som stamfader, men är det inte egentligen samma historia berättad på tre olika sätt? Pjäsen hade premiär redan 2011 och fick 2012 Heddapriset för årets bästa teaterföreställning.	3-31/1 En av världens mest älskade baletter, <i>Svansjön</i>, ges i en modern version av Fredrik Benke Rydman från dansgruppen Bounce på Dansens Hus i Stockholm. I denna streetdance-tolkning blandas Tjajkovskijs originalmusik med nykomponerad musik av bland andra Salem Al Fakir och Moneybrother. Baletten utspelar sig i nutid och i stället för trolldom får Rothbart makt över omgivningen med hjälp av droger. Svanarna är prostituerade och helt beroende av Rothbarts beskydd och heroinet han förser dem med. I kampen mellan det onda och det goda är begäret till droger och kärlek centralt. Kan kärleken bryta förtrollningen, precis som i originalsagan?
8/1–21/2 200 av de nyligen upptäckta 250 teckningar som Andy Warhol (1928-1987) gjorde i början av sin karriär, visas på konstmuseet Louisiana, norr om Köpenhamn. Många av teckningarna är skissartade, men enastående fina och redan här kan fröet till Warhols Pop Art skönjas. Detta är första gången teckningarna visas på ett museum.		10/1 Journalisten Carl Rudbeck släpper en skrift med den motsägelsefulla titeln "Islam och liberalismen" och hävdar att trots pågående konflikter är en fredlig samexistens möjlig. Motsägelsen ligger förstås i att medan slam predikar människors underkastelse under Gud, tenderar liberalismen att göra människan till alltings yttersta mått. 10 januari presenteras och diskuteras skriften på ett kvällsseminarium på Timbro i Stockholm med Jan Hjärpe, professor emeritus i islamologi vid Lunds universitet, Mohammad Fazl-hashemi, professor i idéhistoria vid Umeå universitet och Pernilla Ouis, docent i hälsa och samhälle vid Malmö högskola.		18/1 Premiär för Jonas Hassen Khemiris nya pjäs <i>Jag ringer mina bröder</i> på Intiman på Malmö stadsteater. Beskrivningen lyder: Har ni hört om vad som har hänt? En bil. En explosion. Mitt i city. Ett brott har begåtts. En stad har förlamats av rädsla. Huvudpersonen irrar runt och försöker agera normalt i ett landskap fyllt av paranoia. Men vad är ett normalt beteende? Vem är en potentiell gärningsman? Och vad händer när de misstänktsamma blickarna rikts mot den egna personen? Pjäsen är Sveriges bidrag till Europe Now – ett samarbetsprojekt där fem teatrar i Europa har som mål att beskriva det samtida och framtida Europa, präglad av nya identiteter och befolkningsstrukturer.	
19/1–18/4 Le Corbusier (född Charles-Édouard Jeanneret, 1887-1965) kallas ofta 1900-talets mest betydelsefulla arkitekt. Hans var högst delaktig i framväxten av en internationell, modern arkitektur och stadsplanering. Trots det har Le Corbusier aldrig tidigare uppmärksamrats i Nordeuropa med en utställning som omfattar hela hans konstnärskap. På Moderna Museet i Stockholm visas nu hans breda produktion, inklusive sällan visade skulpturer och målningar.	20/1 Svenska sopranen Gitta-Maria Sjöberg som har varit Den Kongelige Opera i Köpenhamn trogen sedan hon debuterade där 1988, bjuder in till en konsert med höjdpunkterna från hennes långa karriär – operaarior, visor och sånger. Sjöberg ackompanjeras av Orsi Fajger och medlemmar ur Det Kongelige Kapel m.fl.				8-13/1 Den Kongelige Ballet från Köpenhamn ger sig ut på turné till fem jylländska städer: Holstebro, Esbjerg, Herning, Ålborg och Århus med ett "härresande, sevärt och ekvilibristiskt blandat program". Publiken får uppleva den ohyggliga <i>Lektionen</i>, den vackra <i>Tjajkovskij pas de deux</i>, det kraftfulla, moderna verket <i>The Unsung</i> och delar av det ryska mästerverket <i>La Bayadère</i>. Den som vill se hela den romantiska helaftonsballetten <i>La Bayadère</i> får en ny chans i mars, när höstens uppsättning dansas igen på Det Kongelige Teaters Gamle Scen.

CHAPEL TEN

KAPITEL 1 — en exklusiv följetong för Dispatch International av Nicolas Bredefeldt

Klockan var nästan kvart över tio på kvällen när dörrklockan ringde. Johan, som var ledig den här tisdags-kvällen, reste sig från soffan i det sparsamt möblerade vardags-rummet och gick mot hallen.

– Jag kommer, ropade han.

Han kikade genom tithålet men såg endast konturerna av personen utanför då lampan var släckt i trapphuset.

Han öppnade dörren försiktigt, och hann precis få upp säkerhetskedjan när mannen utanför föll in i lägenheten.

Johan stod som förstenad i ett par sekunder.

I det mjuka ljuset från lampan i hallen såg han den livlöse mannen som låg halvvägs över hans tröskel. Johan böjde sig ner, kände med handen över hals-pulsådern och fann en svag puls. Han reste sig hastigt och drog upp sin mobiltelefon ur jeansfickan och slog 112 till SOS Alarm. I takt med att signalerna gick fram kände Johan hur känslan av frustration och hjälplöshet växte.

– SOS Alarm, vad är det som har hänt?

– Jag behöver en ambulans till Ystadsgatan 23c, en trappa upp. En man ringde på och ligger nu och förblöder på min tröskel.

Johan märkte hur han nästan skrek fram det sista. Han kopplade om telefonen till högtalarläge och fokuserade på mannen på golvet. Först nu såg han att hallmattan började färgas av blod. Mannen blödde från magtrakten. Han vände på kroppen och kände återigen efter pulsen.

Blodfläcken på den livlöse mannens skjorta hade växt och nu såg Johan blodspåren på såväl golv som de gröna och vita väggarna i trapphuset som vittnade om en stapplande väg från trappan mot Johans dörr. Han kände hur paniken började växa inombords vid åsynen av blodet men bet ihop och tänkte för sig själv: "Fokusera Johan, du har varit med om det här förr, det är rutin, fokusera!"

Han slet upp mannens skjorta för att undersöka såret. Med en duk från bordet i hallen försökte han stoppa blödnigen, men blodet trängde igenom duken på nolltid.

Efter en stund, som kunde ha varit en minut eller en evighet kände han hur någon grep tag om hans axlar och föste honom åt sidan. Först då noterade Johan att ambulanspersonalen anlant och han sjönk ihop mot väggen i hallen.

Ambulansmännen arbetade snabbt och fick upp den medvetslöse mannen på en bår. Från att ha varit mitt i situationen med adrenalinet pulserande genom kroppen kände Johan nu hur en matthet kom över honom och hans puls återgick till mer normala nivåer. Han betraktade mannen på båren, det var något bekant över honom. Var kände han igen honom ifrån?

– Vad hände? Försök få med så många detaljer du kan, sa polisinspektör Karin Wahlin.

Tjänsterummet på polishuset vid kanalen var

möblerat som tusentals andra i den svenska byråkratins korridorer. Skrivbordet och den föråldrade stationära datorn, med ett grått tangentbord som fått utstå många takter av pekfingeralsen genom åren. Längs ena väggen stod en bokhylla fylld med arkivpärmar, handböcker, reglementen, jämställdhetsplaner och den obligatoriska lagboken.

Kvinnan som satt bakom skrivbordet, mitt emot Johan Dahlman, var i trettioårsåldern. Hennes blonda hår var klippt i någon form av pagefrisyr som definitivt skulle må bra av en tur till frisören. Det mest framträdande i hennes uppenbarelse var dock hennes blå ögon som just nu var intensivt fokuserade på Johan.

– Hade du någon relation till den avlidne? frågade hon.

– Jag tyckte för ett ögonblick att jag kände igen honom, men jag kan inte placera honom, svarade Johan.

– Hans namn var Hussain Khademi och han kom från Mazar-e Sharif i Afghanistan. Bosatt i Sverige sedan två år tillbaka.

– Khademi? Tjänstgjorde han möjligtvis som tolk för ISAF innan han kom till Sverige? frågade Johan.

– Det är ingen information som jag har just nu, svarade Karin. Åter till händelseförloppet. Är det något mer du kan erinra dig, något du inte sa till patrullen på plats?

– Nej. Det jag minns är att jag satt och tittade på Nyheterna på fyran och att det ringde på dörren. När jag öppnade så föll han in i lägenheten.

Det är allt.

– Sa han något till dig? frågade inspektör Wahlin.

– Nej, inte något som jag kommer ihåg i alla fall.

Frågorna fortsatte i över en halvtimme tills dess inspektör Wahlin var, om inte nöjd så åtminstone tillfälligt klar, med frågorna till Johan. Hon följde Johan mot receptionen på polishuset. Klockan var närmare tre på natten och Johan var helt utmatad. Han frågade Wahlin om han kunde låna toaletten och fick en nick mot en dörr på vänster sida i korridoren till svar.

– Jag måste vänta så att jag kan se till att du blir du blir utsläppt, sa inspektör Wahlin med en lätt irriterad röst.

– Jag lovar att skynda mig, svarade Johan.

Inne på toaletten såg han sig själv i spegeln. Hans mörkblonda hår var rufsigt och påsarna under de gröna ögonen vittnade om bristen på sömn. Skäggstubben hade aldrig klarat befälens inspektion under lumpen, men förmodligen passerat igenom en inspektion på Camp Northern Lights där skicket på skyddsvästen och AK5:an ansågs viktigare än en orakad haka.

Han kände sig just nu minst tio år äldre än de trettiotvå han var. De tre månader som gått sen han kom hem från sista missionen hade han slarvat med både träning och kost och just den här natten blev det extra tydligt. Johan sköljde ansik-

tet med vatten och torkade snabbt av sig med några pappershanddukar. Sen gick han ut till den väntande polisinspektören.

– Går det att få lift hem eller måste jag ta taxi? frågade han.

Han hade ingen större lust att promenera hem till Möllan mitt i natten. Även om det bara var tisdag så visste man aldrig vilka man kunde stöta på i området.

– Jag ser till att någon av våra patruller kör dig hem, svarade Wahlin.

Klockan var närmare fyra när Johan blev avsläppt i korsningen Ystadsgatan-Falkenbergsgatan. Han kände på porten, den var olöst. Det slog honom att det var därför Khademi hade kunnat komma in. När han gick upp för trapporna såg han blodspår på väggar och golv som Khademi lämnat efter sig.

För sitt inre såg han kvällens händelser spelas upp i ultrarapid. Varje detalj i Khademis kamp var som etsad på hans näthinna. Ljud, som han tidigare blockerat ut när han fokuserat på att stoppa blöd-ningen, hörde han nu tydligt. Samtalet med SOS Alarm och ambulansmännen som bett honom flytta på sig. Men också något Khademi hade försökt säga innan han förlorade medvetandet.

– Chapel ten.

